

CORANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
Benedek Elek

HONIG & MAYER OMARÉ

5. évf.
48. SZ. 1926.
XII. 20.

ELJÖTT A KARÁCSONY

és ezt a gyönyörű szép ünnepet mi is meg akarjuk Veletek ünnepelni, gyerekek! A csillogó, zöld karácsonyfa lobogó gyertyái alatt lélekben mi is együtt akarunk ülni veletek, s örülni azon, hogy a sok szép ajándék, amellyel szeretetteitek a szent ünnepén meglepnek benneteket, milyen ragyogásra gyújtja szemeteket. Mert nekünk már nem az ajándék elfogadásában telik gyönyörűségünk, hanem abban, ha másnak szerzünk örömet az ajándékozással.

Sokan vagytok Nagyapó unokái seregében, kis fiúk, kis lányok vegyesen. Egyitek hajszabára vágyik, a másik fakó hintalóra és sok minden másra, amiben egy kis gyermekszív örömet talál. Sokan vagytok s így külön-külön nem találhatjuk ki mindnyájatoknak kívánságát.

mi is ott akarunk lenni az ajándékozók között, elhatároztuk, hogy egyforma ajándékot küldünk hát Nektek; ajándékot, amelyről biztosra vesszük, hogy mindnyájan olyan

szeretettel és nagy örömmel fogadjátok majd, mint ahogy azt az ajándék megérdemli és mint amilyen szeretettel küldjük mi Nektek.

Karácsonyi ajándékul megküldjük Nektek

ELEK NAGYAPÓ FÉNYKÉPÉT

a Ti Elek nagyapótok képét, aki egész életét, majdnem ötven esztendő munkásságát szentelte Nektek. Nincs közületek egy sem, aki ne töltött volna sok kedves, boldog órát az ő rengeteg, szép meséinek, verseinek és elbeszéléseinek olvasásával és így illő, hogy mindazok, akik nem ismerik, legalább képen megismerkedjenek vele. Őrizétek meg ezt a képet s tegyétek ki szobátok falára, hogy jóságos pillantása mindig úgy ragyogjon rátok, mint ahogy hosszú, hosszú esztendő óta ott lebeg lelke sok pompás írásán keresztül minden magyar gyermek felett. Boldog karácsonyi ünnepeket kíván a:

CIMBORA kiadóhivatala.

A jószivü kályha története

(Karácsonyi mese)

IRTA IFJ. PRÖHLE VILMOS

Ne gondoljátok, gyerekek, hogy valami fényes, drága kályháról van szó! Mert igen ütötköpött, kicsi, kerek vaskályha volt szegény. Négy vékony, hosszú lábbon állt és horpadt, fekete csövét olyan magasra nyújtotta, akárcsak egy jókedvü zsiráf. No de volt egy jó tulajdonsága a kis kályhának: a tetején három vaskarikával fedett lyuk volt, amelyen pompásan meg lehetett főzni bármit is!

Hát ez a kályha ott állott sok-sok éven keresztül egy morcos vén ember szobájában. Este, ha hideg volt, a morcos vén ember megrakta jól akácfavá a kis fekete kerek vaskályhát — és elkezdte az aranyát számlálni. Mert rémitő sok aranya volt. Annyi aranya volt, hogy tíz bankot alapíthatott volna, még sem bukott volna meg; sőt, még több aranya lett volna.

Nem is adott soha senkinek egy lyukas 25 banist se. (A morcos embernek ugyanis még a banyája is aranyból volt!) Hanem minden este számolta, számolta a pénzét nagy gyönyörűségesen: — Egy . . . kettő . . . három . . . négy . . . egészen vagy tíz millióig

— Zum-zum . . . patt-patt . . . — duruzsolt, pattogott olyankor a fekete kis kályha.

Sokszor jöttek a vén morcos emberhez — aki jajaj! milyen kövér volt! — sovány, szegény emberek, valami kis pénzt, vagy fát kérni, de ő mindig csak számolt: Egy . . . kettő . . . három . . . négy . . . egészen vagy tíz millióig, — és a kéregetők mindig üres kézzel mentek el. A kis kályha ilyenkor olyan szomorúan nézett a vén morcos emberre, rozoga ajtajának két pislákoló szemével — és a belé rakott fák olyan jajgatva, sirva égtek hamuvá, hogy még a gögös piszkavasat is megindította, de a morcos vén zsugorít nem.

Egyszer, egy igen szép, fehér karácsony estén, amikor olyan puhán hullt a hó, mintha angyal-szárnyak pihéjét fujta volna Jézuska a földre, — egy édes karácsonyi estén, mondom, — a vén morcos ember éppen a kis kályha előtt térdelt, hogy befűtsön, amikor egy őszhaju, rongyos favágó lépett a szobába.

— Mit akarsz már megint? — kiáltott rá a vén morcos ember.

— Nagyságos ur, — mondta a favágó szinte

sirva — nem alkalmatlankodnék én, de ma van szent karácsony ünnepe és ha már mást nem tudok adni szegény kis árva fiainak, legalább egy kis meleg ételt, egy kis főtt krumplit adjak . . . Hisz ma minden házban teligyertyás fenyőfák égnek és ugyancsak jó lakomára van terítve . . . hadd lenne hát az én drága kis szívemnek ma este egy kis jó főtt krumplija . . . egy kicsike forralt tejjel . . .

— Hát, mi közöm neked hozzám? — kiabált a vén morcos ember.

— De amikor egy csöpp fára sincsen . . . egy darab sincs, nagyságos ur, hogy a bogrács alá gyujtsak! Csak két hasábot tessék adni, csak két hasábot, hogy azt a kis főtt krumplit . . .

A morcos vén ember dühbe jött:

— Lopsz eleget az erdőmből! Minek adjak! Lopsz!

— Isten látja a lelkeket, — felelt a favágó. — egyetlen gyermekemet is az öreg Bundás kutyám melegíti éjszakánként, azért soha, egy gyufaszálnyit sem vettem el, pedig garmadával volt a kezem alatt . . . Hiszen, akkor nem is kérnék, — tette hozzá.

— Mondom, hogy lopsz eleget! — toporzékoltt a morcos vén ember. — Azért egy szemernyit sem adok! Most pedig mars ki! Mars ki!

A favágó búsan elment, a morcos vén ember pedig vissza térdelt a kályha elé, papirost tett a fa alá, gyufát gyujtott, de a kályha nem akart égni. Ugy összeszorította valami a torkát — akarom mondani a csövét — hogy a láng csak ellobbant benne és a füstje mind kitódult az ajtaján.

— Ez is füstöl, a бүdös! — dohogott a morcos vén ember, — holnap kirugom! Kirugom! — s miután a tüzet nagy nehezen felélesztette, bebújt az ágyába, de még álmában is az aranyait számolta. Egy . . . kettő . . . három . . . négy . . .

A kis kályha pedig halkán ismételte:

— Füstöl a бүdös . . . ki fogom rugni! Jó, — mondta magában, — nem is várom meg, míg kirugnak, hanem ha úgy is füstölök, elmegyek a szegény favágóhoz. Van elég fa bennem, hogy megelőzzem a krumpliját és megmelegítem a tejet — Azzal! Vupp! — egy sóhajtással kioltotta a

pislákoló langot, kihuzta hosszú, horpadt csövét a falból és kidöcögött a szobából a fényes, havas éjszakába.

És, bizony, gyerekek, bár négy vékony lábával neveltségesen bukdácsolt a havon, és hosszú, horpadt csöve kajlán ide-oda hajlott, olyan boldog, sugárzó arcu, drága vaskályhát még soha sem láttatok, mint ő volt, amikor beállított a favágó hideg kis vityillójába. És milyen otthonosan dugta horpadt, hosszú csövét a kéménybe! És milyen melegen, vidáman kezdett lobogni, duruzsolni! A favágó csak ámult, bámult, csak kacagott, és a kis fia úgy tapsolt, hogy azt hallani kellett volna.

Egy perc, és a krumpliszafék már a tetején volt, no a bögre tej is; és zú! zú! — főtt is már a krumpli; és — srr . . . srr . . . — forrt a tej!

Hanem eközben a morcos vén ember felébredt és rettentően fázott. Megy a kályhához, hát az nincs sehol! És még jobban fázott, mert az ajtó még nyitva volt, amint a kis kerek fekete kályha kiment rajta. És a morcos vén ember kirohant a szobából és futott, futott a kályhája után! A melegség után! Futott a kis kályha négy hosszú, esetlen lába nyomán! Fel-felbukott a hóban, de csak felállt, tovább loholt, míg nem beestt a favágó kulipintyója ajtaján.

Hej! ott már javában járta a lakoma! A favágó kis fia úgy ette azt az áldott jó főtt krumplit, mintha ujévi malac lett volna, hogy az apja síri örömeiben! És a kis otromba fekete vaskályha olyan boldogan lobogott, dorombolt, hogy a vén morcos ember szive igen-igen furesán kezdett kalapálni. Olyan furesán, hogy kénytelen volt megtörölni a szemét.

Mondjam tovább?

Hiszen, ugyis tudjátok, hogy a vén morcos ember nem volt többé morcos, hanem rikkantva vágta arannyal tömött zacskóját a padlóra, azzal necú! a legszebb fenyőcsemetét vágta ki a favágóval karácsonyfának és azt csupa csengő arannyal aggatta tele. Aztán hazaszaladt, összepakkolta a malt héten ölt disznó összes nyalánk falatait, elvitte a favágóhoz, — és amíg a favágó és a kis fiu derékasan nekiláttak a disznóságnak, — leült a lura, kerek, fekete vaskályha mellé és csak a főtt krumpliból evett, mert olyat még soha életében nem evett, miközben a kályha átfogta boldog, áldott melegével és kedveskedve duruzsolta:

— Én főztem . . . Én főztem . . .

(Sárkozujlak.)

Anyuka nem jött el

— Emlékezés édesanyámra —

IRTA: KIRJÁRNÉ KOVÁCS EMMA

Karácsony szombatja volt. A hó sűrű, nagy pihékben hullott az esti szürkületben. Négy kis gyermekfő borult össze az ablak előtt. A legnagyobbik 6, a legkisebbik 2 éves. Néma áhitattal bámulták a fehér hópihék keringő táncát. Az ablaküveget leheletszerű csipkefátyol, finom jégcsillagok borították. Kint metsző hideg, bent a kályha, mint óriási doromboló cica duruzsolta vidám nótáját s a langy meleg a jégvirágos ablaktáblák előtt végig cirógatta és átölelte édes anyai karral a négy árva, borzas gyermekfejecskét.

Magukban voltak. Édesapjuk bent készült az ünnepi predikációra, sűrű léptek kopogtak végig a kis szobán. Édesanyjukat pedig ott lesték az ablak előtt, a hó sűrű ködén át láthatatlannyság szárnya, a feje fölött sugaras glória, a

messzeségek vegtelenségében. Szemük szinte fájt a szüntelen nézéstől, kis szivük remegett a várakozás édes izgalmától s ajkukra fagyott a vidám terelere. Ugy várták ünnepi csendben, áhitatos csendben az édesanyjukat. Négy árva, borzas gyermekfejecske.

Anyukát várják karácsony szombatján. Hiszen, angyaljárás ideje van ma. Anyuka elhagyta néhány hete őket. Milyen hosszú idő! . . . Végtelennek tetszik, hiszen, amikor itt volt, egy pillanat sok volt, ha körülötte, édes közelében nem lehettek. Angyal lett belőle, úgy mondta apuka. A legszebbik angyal, akinek párja nincs más fent a mennyországban. Szárnya van, csodás fé-

Bakosné Bükk Mária rajza.

*Szalad a szán, szalad, hőember csodálja,
Tudom, hogy örülne, ha ülhetne rája!*

szeme, az áldott, jóságos szeme úgy ragyog, mint az égen tündöklő, aranyos csillagok. És el fog jönni. El kell jönnie. Angyal jár ma, hömpölygő hó között szárnyzuhogás hallszik, s mintha égi zene finom muzsikája, alig hallhatóan, sejtelmesen szólna, úgy érezték ott ők a kis ablak előtt, négy összesimult, borzas fejecske. És vártak, vártak. A sűrűn hulló hóban fehér árnyak usztak, fehér galambszárnyak libbenése hallszott, zibogott szívéükben a csend halk zenéje. Megszólt az egyik: — Ugy-e, hallottátok, hogy szállnak,

szállnak az égi angyalok? Bólintottak rája, arcuk megszinesült, összemosolyogtak.

Besötétedett. Csak a hó selymes fénye világított és az öreg kályha örökös szeme parázslott rájuk, hűséges közelébe csalogatva a gyermekeket. Oda is huzódtak az ócska kanapéra, összebujtak és hallgattak a nagyobbik halk meséjére.

Öreg Gizi néni topogott át a szobán. Végig nézett a gyermekeken és feleslegessé vált figyelmétetése, hogy csöndben legyenek. Ugy ültek

ott, mint négy megrettent pelyhes fióka a fészekben, akéhez a madár mama elfelejtett visszarepülni. — Mindjárt jön az angyal, — biztatta őket jószágosan Gizi néni és besurrant a másik szobába. — Jön, jön! ujjongott fel a szívük a gyermekeknek. Összelelkeztek még jobban, nézték a másik szobából átszűrődő aranyos csikokat a földön: talán az is angyalporral volt behintve. Ellesték az apró zörejeket, amik áthangzottak. A várakozás szinte fájt, úgy szorongatta kis szívüket.

Végre megszólalt a jeladás halk csengettyű szava, mennyei harangocskák kacagó csilingelése. Egy pillanat alatt rebtent szét a négy gyermek és repült be a másik szobába.

Bent ragyogó karácsonyfa várt rájuk. Angyalhajjal behuzva, csillámló pihékkel telehintve, tarka papírlánccal átfonva, tündöklő gömböcskékkel, aranydióval, piros almával. A gyertyák barátságosan lobogtatták apró lángocskájukat és a csillagszórók mennyei fényességet varázsoltak. Alvó buba szunnyadt a fa alatt. Csengős barika legelt zöld fűvön, lovacska volt felnyergelve és a parányi konyhácskának tüzhelyén talán még a tűz is pattogott, csak a kis gazdasszony hiányzott mellőle. És azt a tüneményes szépségű karácsonyfát esalódottan nézte a négy gyermek. Apuka intésére bátorítanul léptek közelebb és látszott rajtuk: kicsi hijja, hogy el nem sirják magukat.

— Mi van veletek, gyermekek? — kérdezte apuka, magához vonva őket. — Hát nem is örültek a szép karácsonyának?!

Sorra mutogatta a játékokat és a gyermekek kényszeredetten mosolyogtak biztató szavára. Dicsérgette ezt is, még azt is, kezükbe adta a játékokat is, megtömté kis köténykájukat mindenféle finomsággal. A gyermekek csak túrték, hogy így elhalmozzák őket, de a karácsonyi önfeledt boldogság nem ragyogott az arcukon.

— Istenem, mi van veletek? — fagatta apuka, — csak nem vagytok betegek? Az angyalka rossz néven veszi ezt a komolyságot és visszavisz mindent, ha ti nem örvendtek semminek. Mondjátok meg szépen, mi történt veletek?

És a gyermekek ajkán egyszerre tört fel a kérdés, mint elfojtott panasz:

— Hol van anyuka? Miért nem jött el anyuka?!

— Anyuka?! — és apuka arca bánatosan rándult meg: — Anyuka fenn van az égen, tudhatjátok, annyiszor elmondtam már!

Igen, éppen apuka mondta, hogy angyal lett belőle, s az angyalok ilyenkor eljönnek a földre a jó gyermekekhez. Mi olyan jók voltunk, miért nem jött el anyuka? — kérdezte a nagyobbik. — Miért? Miért?...

Már hogyné jött volna el, hiszen, látjátok, minden kéréseteket teljesítette, amit felirtatok a levélkére. Nincs egyetlen óhajotok, amit valóra nem váltott. És az angyalok máskor sem szoktak itt maradni. Ki mondta, hogy anyuka itt marad?!

A nagyobbik kislánynak sóhaj szakadt fel szívéből, önkénytelenül jött a válasz: — Senki... Csak mi azt hittük, mert anyuka olyan más, mint a többi angyalok. Te is úgy mondtad, apuka. És anyuka, tudod, milyen nagyon-nagyon szeretett minket!

Igen, igen, nagyon szerette őket és gyermekszívük rajongó szerelme kiszínezte a karácsonyestét. Maguk között titkolózva régen beszélgették már, hogy anyuka bizonyosan el fog jönni és itt is marad, hogy lássa őket: hogy megcirógassa borzas kis fejüket; hogy megcsókolja könnyáztatva arcocskájukat; hogy jószágos tekintetével végig simogassa minden kis porcikájukat; hogy magához vonja mind a négyüket puha ölébe és vigasztaló, becézó szokat sugjon a fülükbe. Ezt hitték. Nem izgatta őket a hajás baba, a barika és lovacska a nyalánkságok és a szép karácsonyfa és semmi... semmi, csak a minden földi jónál nagyobb boldogság: hogy újra itt lesz anyukájuk.

Apuka és Gizi néni vigasztalgatta őket. Ölükbe ültették és elénekelték a szép karácsonyi éneket: „Krisztus Urunknak áldott születésén.” Végigjártszották az összes játékokat, de, amikor a négy kis fej álmra hajolt a puha párnácskán, kis szívükbe belesajgott életük első nagy esalódása, szájacskájuk sirásra görbült, torkukat vasmarokkal szorongatta az élet irgalmatlan keze és könnyek gördültek le a selymes szempillákon. Anyuka nem jött el...

(Mocsolya.)

Veréb Jankó felcsap csikósnak

Veréb Jankó gyakran látta, hogy künn a pusztán a csikósok milyen ügyesen fogják ki a ménésből a lovakat. Ul a csikós a lován, kezében egy hosszú pányva, annak a végén hurok, aztán egyszerre csak nagyhirtelen kiereszti a pányvát s pont annak a lónak a nyakába veti a hurkot, amelyikért kijött a pusztára, hogy hazavigye.

— Há'szen ezt én is meg tudom cselekedni, — mondta Veréb Jankó, s honnét, honnét nem, azt már ő tudja, szerzett egy pányvát. Aztán megint honnét, honnét nem, ezt is ő tudja, szerzett egy szamarat. Lovat szeretett volna, de azt már miért, miért nem, ezt is ő tudja, nem tudott szerezeni. — Ha nincs ló, megteszi a szamar is, — mondta Jankó, azzal uccu, felpattant a szamárra, s bár nem volt sarkantyú a csizmáján, megsarkantyuzta: Gyí, csacsi!

Azt már megint csak ő tudja, hogy s mint sarkantyuzta vágatásra a csacsit (tán csak nem dugott csalánt a fülébe?), elég az, hogy a csacsi vágatott, mint a szél, hogy a Kitlász kutya, Jankó kedves pajtása, alig ért a nyomába.

— Hej, ha most lóra találnék, de a nyakába hajitanám a pányvát! — szózatolt Jankó, — de fájdalom, lovat seholse látok a végtelen pusztaságon. Hiszen, — folytatta, — ha ló nincs, jó lesz a tehén is!

Még jóformán el sem sóhajtotta ezt a kívánóságát, halljatok csudát! hát ott hever egymagában, csendesen kérődzve, egy jámbor tehén. Bambán bámult a vágatató szamárra, mert vág-

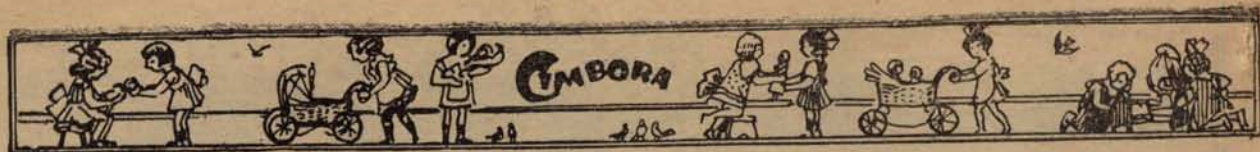
tató szamarat még nem igen látott, hát csak bámult, bámult, s észre se vette a szegény pára, hogy repül a feje fölött a pányva. Ő csak azt látta, hogy a vágatató szamar hirtelen a földre csücsült, ami igen tetszett neki, mert azt látta ebből, hogy a szamar megijedt tőle.

— Há ez mi? — rángatta jobbra-balra a nyakát a tehén. — Mi szoritja a nyakamat? Micsoda dolog ez? Mióta vetnek pányvát a tehén nyakába? No, megállj, te zsvány, adok én neked pányvát! — bődült fel a jámbor tehén s abban a pillanatban úgy felszökött fektéből, mintha puskból lőtték volna ki.

Ami ezután következett, ha csak rá gondolok is, minden hajamszála égnek mered attól. Vágta-

tott a tehen, több ennél: repülve repült, mintha szárnya lett volna, utána a szamár, de egyszerre mit gondolt, mit nem, azt mondta: nem vagyok szamár, hogy tovább hurcoltassam magamat, hirtelen hátravetette magát, hátulsó lábára állott, s Veréb Jankó — jajj, Istenem, ha most meg nem szakad a nyaka, éppen száz esztendeig fog élni! — keresztül repült a szamár fején. No, de ne féltsétek Jankót, ő repülés közben sem vesztette el az esztét: nagyhirtelen elkapta a pányvát, jól belekapaszkodott s egy alkalmas pillanatban szépen a földre ereszkedett.

— Ohó. — gondolta magában a tehen. — nem vagyok szamár, hogy tovább vágatssak s még majd tüdőgyuladást kapjak. — Azzal nagy hirtelen leült a földre.

— Ohó. — mondta a szamár. — én sem vagyok szamár, hogy tovább vágatssak s agygyuladást kapjak. — Azzal ő is leült a földre.

— Nem addig a, — mondta a tehen. — jere csak közelebb, hadd döfök az oldaladba. — s egész erejével huzta a pányvát.

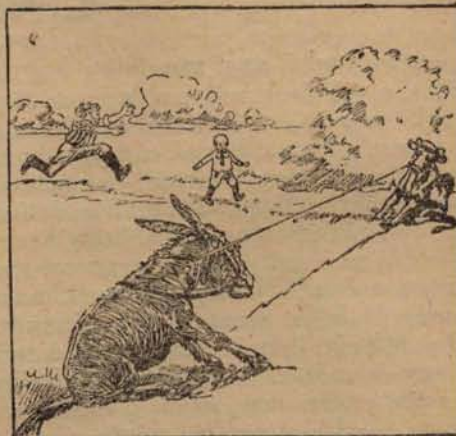
— Nem ettem gombát, — felelt a szamár s ő is huzta a pányvát.

— Oh, Jézusom, Szüz Máriám. — kiáltott fel Jankó rémulten. — egyszeribe mind a ketten megfulladnak. Hol a bicskám, hadd vágom ketté a pányvát.

Az ám, össze-vissza tapogatta zsebeit, de volt bicska, nincs bicska.

— Segítség! Segítség! — kiabált torkaszakadtából Jankó. Nosza, szaladt is feléje mindjárt egy ember, úgy szaladt, olyan lelkéből, mintha övé lett volna a tehen is, meg a szamár is.

Hát bezzeg, hogy ezé az emberé volt a szamár is, a tehen is. Egy-kettőre ketté vágta a pányvát, a tehen örömeiben mindjárt bukfencet

is vetett. Jankónak is megköszönte, hogy idejében segítségül hívta: adott neki egyet jobbról, egyet balról. Mit adott, hát azt honnét tudjam, mikor nem láttam, hogy mit adott.

Nem lehetetlen, hogy pofon volt mind a kettő, mert régi igazság, hogy a hála ritka erény e világon . . .

(Kisbaczon.)

Elek nagyapó

A vasuton.

Elhasznált vasuti jeggyel szállt föl a vonatra a cigány.

— A jegyet kérem — szolt a kalauz.

— Sose fáradjon, édes kálauzs uram, ázs enyém már ki ván lyukástva!

(Buzásbocsárd.)

Pataky Pál.

KARÁCSONY ESTÉJÉN

IRTA: VARGHA GYULA

*Jertek, szőszkefűrtű,
Fehér báránycáim,
Aranyos kis nyájam;
Ide, ide, ide,
A karácsonyfához
Jöjjetek mindnyájan!*

*Töltse be szíveteket
A komoly, szent estén
Öröm és vidámság;
Hisz nincs madárdalnál
S gyermekmosolygásnál
Kedvesebb imádság.*

(Budapest.)

*Homlokotok fényes,
Gond be nem árnyalja
S nem szennyezi ötétek;
Istenhez közel visz
Boldogsággal teli
Hálás szívcsékek.*

*Tinéktek nincs messzebb
Angyalokkal népes
Csarnoka a mennynek,
Mint a fatető a
Csipkebokor ágán
Ringó ökörszemek.*

Az elátkozott kút

— Karácsonyi mese —

IRTA: ÖFELSÉGE MÁRIA, KIRÁLYNŐ

Ma egy igen érdekes karácsonyi mesét mondanak nektek. Sötét erdő közepén lévő, elhagyott, mély és titokzatos kútról van szó. Környékében lakó parasztok igen félték, mert jajgatást, nyögést s néha olyféle kopogást lehetett hallani, mintha valaki a kút falát verte volna. A közhiedelem az volt, hogy valami lélek van rabságban ott a mélyben, honnét nem tud szabadulni.

Az erdőhöz legközelebb eső falut Galea-nak hívták. Szegényes kis falu, alacsony és piszkos házakkal, melyek előtt a virágos-kertben a virágok halaványnak és élettelennek látszottak, mert a talaj kavicsos és terméketlen volt. A falu közepén régi kis fatemplom állott, magas tetőzettel. A megszámlálhatatlan sok évszak úgy rajta hagyta nyomát, hogy a zindelyek megszurkáltak, de azért szinte jól esett ránézni. Öreg, aszott orgonabokrok övezték a templomot s itt-ott egy-egy lapos sirt árnyékoltak be.

A parasztok szégyelték düledező kis templomukat és azon álmodoztak, hogy szép újat építenek, meszelt falut, bádoggal fedéllel, mely nap-

fényben ezüstként fénylik és nem hatol át rajta sem az eső, sem a hó. A szőszék élénk színre festett, vastag kőoszlopokon áll volna, ajtaja felett a festett isten-szemmel. Nekünk, kétségkívül, jobban tetszett volna a nagyfedelű, ferde fatemplomka, de lássátok... minden falunak van vágya és büszkesége és nem szeret a másik mögött maradni. Az erdőntuli Bostea községben új, nagy templom emelkedett, olyan, mint amelyet a Galea községbeliek is álmodtak, de Galea szegény kis falu volt és lakói igen szomorú sorsban éltek. Ám, úgy hiszem, az elvarázsolt kútról beszéltünk. Nemde? Nem tudom, miért, de a parasztok úgy képzeltek, hogy az ismeretlen rabszelleme nagy veszedelmet hozhat rájuk, ha kiszabadul és csak úgy lehet őt megbékíteni, ha apró ajándékokat hajigálnak neki. Egyes ünnepeken, mint Nagyboldogasszony, szent Demeter napján ajándékokat vittek a büvös kútnak. Mi se után, mielőbb mulatni vagy a korcsmába mentek volna, csapatosan indultak az erdőbe ajándékokkal. Egyesek virágot vittek, vagy cifra tojást, mások perccet, ismét mások szép szallaggal

átkötött buza-kévé. A gyermekek örömmel adták oda a szilvát, cseresznyét, diót, vagy pedig a folyó medréből összeszedett kövecskéket, melyek, ha megnyalták rózsaszínüekké és fényessé váltak. A lányok gyöngyöket dobáltak a fejükről, szentképeket, érmeket és más apróságokat; a legények pedig apró pénzt, a katona zubonyról való gombokat, piros szegfűt. Sőt még az öreg asszonyok is elmentek guzsalylyal a hónuk alatt és oltatlan szenet meg gyapjút dobtak bele, varázsszavakat s imádságokat mormolva. Télen a kut igen elhagyott volt, senki sem merészkedett az erdőbe menni.

Galea falu szélén, inkább kunyhónak tetsző házában élt egy szegény özvegy, névszerint Mária. Egyetlen fiu gyermeke volt, a kékszemű, sápadt arcú Péter. Egészen az anyjára hasonlított. A kis fiúnak volt még két nővérkéje, de azok mindketten a templomkert orgonák alatt porladtak. Az özvegy oly szegény volt, hogy még csak egy kereszttel sem tudta megjelölni a helyet, ahol leánykái nyugosznak. Emiatt Péter sokat szomorkodott.

Péter igen jámbor volt, megtartott minden bűjtöt. Am igazat szólva, eleget soha sem ehetett. Buzgón eljárt a vasárnap vallástanításokra, figyelemmel hallgatta Tógyer pap mondásait, noha szavainak értelmét nem értette meg egészen és sokat tévesen fogott fel ifju elméje. Péter egyebek közt abban a hitben volt, hogy Bostea község temploma sokkal szentebb, mert nagyobb és újabb, mint az ő kis templomuk. Ez a gondolat gyökeret vert agyában egy vasárnap, mise után, amikor a pap a templom építéséhez szükséges pénz összeszedéséről beszélt és példának a Bostea község templomát hozta fel, melyet a nép nagy áldozatok árán emelt. Szegény és gazdag odaadta verejtékkel összerakott keresetének egy részét, megtisztelve ekképp az Ur nevét. Péternek azonban nem volt pénze, még csak egy krajcárja sem. Mert ha tehetne volna, örömet adja az egész templom építési költségét. Sohasem volt Bostán, tehát a templomot gyönyörűnek képzelte.

Péter hét éves volt, amikor a nagy erővel beköszöntő tél elején az anyja megbetegedett. A kisfiu igen szerette anyját, s kimondhatatlan fájdalom gyötörtc lelkét, látván őt szenvedni, anélkül, hogy tudott volna rajta segíteni. A kunyhóban nem volt ágy, s szegény beteg asszony falócán feküdt. A szűk szobát majdnem egészen

egy nagy, földből rakott tűzhely foglalta el, melyet Péter nagy igyekezettel tartott melegen, minden nap száraz galyat hozván az erdőből. Néhány koszoru hagyma a bubos kemence mögött, kevés tengeri liszt egy kis teknőben volt az egész téli eleség. Természetes, hogy a fieska nem volt valami jó szakács és Mária sóhajtván távolította el magától az ételt, melyet a gyermek olyan aggódva vitt oda neki. Mennyire busult ezért a fiu és mennyi könnyet hullatott halavány arcára! Aztán a sarokba húzódott, letérdelt és elmondta a Miatyánkot és még több imádságot, miket a paptól tanult. Elhadarta egyiket a másik után, noha semmi összefüggésben sem voltak fájdalomával... de mégis imádság, Isten előtt kedves imádság volt, nemde?...

Azután anyja mellé somfordált, szorosan mellé húzódott s abban a reményben, hátha melegitené: sovány kezével magához szoritotta. De jaj! Mintha nem hallaná Isten a gyermek imádságát: Mária egyre rosszabbul lett. S akkor a gyermek abban a hitben, hogy valamivel vétett Isten ellen, lelkiismeret-furdalást kezdett érezni, noha nem emlékezett arra, hogy a tizparancsolat közül valamelyiket áthágta volna.

* * *

Karácsony előestéje volt.

Mária még mindig feküdt, s a halál környékezte. Péter jól tudta, hogy ha az ember valami vigyát teljesülni akarja látni, ájtatosan gyertyát kell gyújtani valamelyik szentkép, de különösen a boldogságos Szűz képe előtt, mert a hitel meggyújtott gyertyák erőt adnak az imádságnak. Mivel a legutóbbi vasárnap segített az öreg kántornak a misénél, kapott tőle egy gyertyácskát. A gyertya igen kicsi és vékony volt, így hát nagy gondnal kellett rá vigyázni. Ezenkívül kapott még az öreg kántortól egy elszakadozott, ócska skatulyában 5 szál gyufát, melyekkel, ha megőrzi a nedvességtől, meggyújthatja a szent kép előtt a gyertyát.

Minden rendben lett volna, ha Péter nem veszi észébe, hogy a gyertyát a bostei templomba kell vinnie. Valamint a falubeliek, ő is abban a téves hitben volt, hogy az ő kis templomuk nem eléggé szent és méltó az Istenhez... A drága, kedves kis templom!...

Bosteába vagy igen nagy kerülővel lehetett jutni, vagy azon a sötét erdőn kellett átvágni, amelyekben a kut volt. Péter nyáron is félt a kut-

tól, hát még télen, amikor az erdőben a farkasok tanyáztak! Nem akarta az anyját sokáig hagyni egyedül és minden félelme ellenére is arra határozta magát, hogy neki megy a félelmetes utnak. Felvette tehát kabátját, nálánál nagyobb sapkáját, mely egyszer az édes apjái is volt, gondosan zsebbe tette a gyufát, a drága gyertyát és kész volt az indulásra. De mielőtt kilépett volna a kunyhóból, nem felejtette el a megmaradt fát a tűzre tenni és anyja mellé egy korsó vizet állítani.

Mária a falnak volt fordulva és félrebeszelt. Értelmetlen szavakat mondott, melyek félelemmel töltötték el a szegény gyermek lelkét. Már az alkony kezdett alászállni, Péter azonban nem tudott előbb elindulni. Kis nyugtalanságot érzett, de mivel terve keresztülvitelére el volt határozva, nem gondolt arra, hogy valami érheti . . . Hamarosan az erdő szélére ért. — Vajon ki tudom kerülni a kutat? — gondolta a gyermek. — Két ut van, a hosszabb nem visz arra.

A szél haragosan süvített a galyak közt. Péter reszketett. Milyen hideg lett! . . . Szerencsére, nem volt nagy hó, csak egyes helyeken, ahol a szél összehordta. Noha sietett, mégis úgy tetszett neki, hogy az éj követi, eléri, megfogja! . . . Torka elszorult és alig lihegett.

Milyen nagy erdő, milyen hatalmas tölgyek! Péter sohasem érezte magát ily kicsinynek. — Oh! Ha rátalálnék a jó utra! — mondta a gyermek majdnem hangosan. — Nem akarok a kut felé menni.

Amint ezeket a szavakat mondja — kopp, kopp, — hallszik egy hang, melytől való félelmében majd megdermedt. — Kopp, kopp . . . dübörgés . . . aztán egy másik, mely mintha a föld mélyéből jövő kiáltás lett volna. Habár hideg volt, mégis izzadság borította el. Milyen sötét éj! A fák sötét épületekké változtak, minden oldalról elzárva őt.

Kopp, kopp . . . — Istenem, Istenem! Ez a hang a kutból jön!

Megfordulhatott volna és a fák között oszva elhagyhatta volna a megátkozott helyet, de nem gondolt ilyesmire, hanem határozott lépésekkel ment előre, mintha az a szörnyűség húzta volna magához. Igen! Ime, a fekete kut, melyet nem tudott elkerülni. Péter ijedtében megbotlott s megpróbált felállni, de lihegve esett a kut szélére.

Egy kis ideig arccal a hideg hóban maradt és hangosan sirt.

De mi az? Sír még valaki? Csak ő egyedül volt abban a magányosságban? Még más kétségbeesett is volt ott? Vagy csalódik? Ugy tünt fel neki, hogy egy síró gyermek hangját hallja.

Péter felállt. Már nem félt. Hogy is félne egy szegény, sötétben síró gyermektől?!

Ismét hallatszottak az ütések. Kopp . . . kopp . . . Oh, a gonosz kut! És bele kellett néznie. Valami hatalmas erő kényszerítette erre.

Péter sohasem szeretett a kutba nézni, még a legfényesebb nappal sem, amikor az anyja fogta a kezét, mert azután több éjjel egymásután nem tudott nyugodni, azt képzelve, hogy esik bele a borzasztó, sötét mélységbe.

De ki lehet ott lent? Miféle titok rejtőzködött az ismeretlen mélységben? Nem tudta elgondolni. Egyszerre éles gyermekhang kiáltott fel: — Oh, engedj kijönnöm! Segíts! Dobb el a gyertyádat! Egyedül vagyok itt a sötétben és nagyon fázom!

Az én gyertyácskámat! — sóhajtott Péter és elfelejtette a félelmet, csodálkozást, vagy bármi más érzetet azon az óhajon kívül, hogy megőrizze gyertyáját. — Nem hajithatom le! Nem! Nem!

— De itt fázom! — kiáltott a hang a kutból. — Fázom . . . félek . . . ma karácsony van! . . . és én egyedül vagyok a sötétben! . . .

— Jó, jó, de az én anyám halálos beteg. — mondta szomorúan Péter. — Bosteára kell mennem, hogy ott a gyertyát meggyujtsam a szent Szűz képe előtt . . . hogy édes anyám meggyógyuljon.

— Elég sok gyertya ég karácsony előestéjén a szent képek előtt, Szűz Mária nem fogja a te gyertyád hiányát érezni, de én itt fázom! Add ide gyertyácskádat! . . .

— De a Szűz Mária előtt meggyujtott gyertyák nem helyettesíthetik az enyémet. — siránkozott Péter. Sohasem fogok más gyertyához jutni. Szegény gyermek vagyok. Ha meghal édes anyám, egyedül maradok a világon.

S ezzel szegényke térdre esett, s fejét a kutkávához támasztotta.

— Szűz Mária áldott gyermeke nevében! Add ide a gyertyát! — könyörgött még egyszer a hang. A Megváltó születésének éjjelén lehetséges-e, hogy a nevében tett kérés ne legyen meghallgatva?!

Péter még mindig habozott. Minden reményét a gyertyába helyezte. Most nagy lelki harcában nem tudta, mit csináljon.

— A boldogságos Szűz Anya szent gyermeke nevében. — szólt ismét a hang majdnem elhalva — már-már megfagyok. Én is szegény gyermek vagyok. Oh, szánj meg! Add ide a gyertyát! . . .

Péter sirni kezdett. Szíve majd megszakadt. Szenvedett a rab gyermekért, szenvedett anyja s maga-magáért, az egész világért. Megjelent lelki szeme előtt a bostei templom, ahová nem fog többé belépni! Elképzелhetetlen fény vette azt körül s oly fényben uszott, amellyel semmi fel nem ért. Most már tudta Péter, hogy fel fogja áldozni gyertyáját. Hát a gyermek nem az Üdvözítő nevében kérte tőle, kinek születését ma ünnepelek?! Nem kétkedett már, hogy a kis gyertya megszabadíthatja a gyermeket a kútból.

— Itt a gyertyáskám. — mondta sóhajtva. — nesze! Még adok öt gyufát is. Ügyelj, hogy meg ne nedvesedjenek — tette hozzá gyermekes aggodalommal. — mert akkor nem fognak meggyulni. Aztán a káva fölé hajolva a kutba lökte s ekkép utolsó reménységét is feláldozta. Kézével eltakarta arcát, homlokát a fagyos kútkávrá támasztva, keservesen sirt. Majd hirtelen felemelte fejét. Mi hallatszott? . . . Ének . . . Almodott . . . Mintha ezer hárfa hangja zengne a levegőben . . . Hát a csodás, aranyos sugarak honnan jöttek?

Közvetlen a sötét, komor kútból!

Mi történt? Szíve egyszerre végtelen örömtől kezd dagadozni.

— Uram! . . . — rebegi a rongyos kis fiú térdenállva, mert egy el nem képzелhető szép, göndör, szőkehajú gyermek jelenik meg előtte nagy fényességben.

— Köszönöm, mondta a ragyogó látvány, — megszántál, megszabadítottál, feláldozva utolsó reménységedet! Nézd a fényt, amit a gyertyád áraszt!

Péter felemelte karját s látta, hogy a gyertya gyenge fénye mint változott át fény-tengerré mely az egész földet bevilágította.

— Menj anyádhoz, vár. Én majd el fogom vinni a gyertyát a fatemplomba, amely épp oly szent, mint bármelyik.

Péter reszketve vette fel sapkáját a földről, de nem merte feltenni. Elindult a csodálatos

gyermek nyomában, kinek fénye szétáradt az egész erdőben. Nem érzett többé félelmet, hideget, vagy fáradságot, ment, mintha szárnyai lettek volna. Természetesen, meghallgatta a parancsot. Örömtől repeső szívvel szaladt haza, betolta az ajtót s magánkívül szaladt be. A szegény Mária — a szenvedés egyetlen nyoma nélkül — megszépült, megfiatalodott, sőt mintha a rajta levő rongyok is megváltoztak volna. Kitárt karokkal fogadta szeretett gyermekét. Szoroson keblére ölelte. Péter boldogabbnak érezte magát, semhogy beszéljen. Mária sem kérdezte a történeteket. Tudta, hogy meggyógyult. Hogy Karácsony előestéje van. Hogy karjaiban tartja szeretett gyermekét.

*

Péter később elment a templomba, amint a szent Gyermek megparancsolta. A csillagok ragyogtak az égen, a falu aludt s csendes volt, a házak sötét árnyékoknak látszottak a fehér havon. A kis templom csak tornya által különbözött a többi háztól. De a mai szent éjjelen fény-szelencéhez hasonlított, melyből a sugarak az ablakon, a fal- s tetőnyílásokon keresztül szóródtak széjjel. Az a lenézett kis templom égre s a fagyott hóra fényt szóró, csillogó drágaköhalommá vált. Hajadon fővel, összetett kézzel, kétkedő léptekkel, mint egy zarándok, úgy közelgett Péter a szent hely felé. Átlépte a küszöböt s a boldogságtól elragadva térdre borult.

Az oltár előtt mind a három ajtó nyitva volt*) és a szentséges asztalon az ő gyertyája égett. Az egész templomban nem volt más élő gyertya. De a kis láng oly eleven volt, hogy a szent lakot a fény, a béke, az öröm s a dicsőség otthonává változtatta. Még a bostei templom sem lehet szebb ezen az éjszakán.

Péter megértette csodát. Anyja meggyógyult, a kut feloldódott az átok alól és jöllehet a szent Gyermek láthatatlanná lett, az ő keze tette alázatos áldozatát az Ur oltárára.

Csak egy dologról nem tudott megbizonyosodni Péter: arról, hogy szeretete mivelte a csodát! . . . Szeretete és hite! . . .

(Halmi.)

Románból fordította:

Ifj. Popa Miklós.

A görög szertartású templomokban a szentélyt a hajótól egy fal választja el, melyen 3 ajtó van, a pap és az istentiszteletnél segédkező személyek számára.
(Fordító megjegyzése.)

Az elégedetlen lovacska

OROSZ NÉPMESE. ELMESÉLI: VAJDA ISTVÁN

Hol volt, hol nem volt, száz verébugrásnyira innen, volt egy szép füves mező szélén egy fehérre meszelt házacská. Ebben a házacskában egy egyszerű földmives lakott s ennek a földmivesnek volt egy jó kis lovacskája. Csendesen éldegéltek, kiki a maga vackában, a gazda a mestergerendás szobában, a lovacska meg a jó, meleg istállóban.

Szorgalmas ember volt a gazda, mindennap felkelt hajnalhasadtával, a lovacskát megetette, megittatta, aztán fogta a boronát, ekét, kapát és ment a mezőre dolgozni. Ott dolgozott napestig a lovacskával.

Ha jött az ősz, behordták a termést, kinyomtatta a lovacska a gabonát, elvitte a zsákokat és liszttel teli hordta haza őket. Így ment ez éveken át . . . De hogy télen se tétlenkedjenek, olyankor befogott a gazda a szekérébe és elmentek az erdőbe fáért.

Teltek, multak az évek és egy szép napon a lovacska, akinek megvolt mindene, friss szénája, ropogós zabja, meleg istállója, elégedetlenkedni kezdett és így gondolkodott magában:

— Bizony, nagyon önző ember ez az én gazdám! Nyáron azért dolgoztat, hogy télen legyen gabonája, lisztje, ropogósra sült cipója, télen meg az erdőt kell járnom, hogy legyen mivel fűtenie. El is megyek én innen úgy, hogy sohasem lát többet!

Ugy tett, ahogy mondta. Egy őszi napon a gazdája felszerszámozta, hogy majd behajt vele a városba, de a lovacska az alatt, amíg a gazdája bent járt az istállóban, fogta magát és elment világgá.

Ment, mendegélt . . . Öreg este volt már, mikor a vadmacska odujához ért. A vadmacska éppen vadászatra indult. A lovacska megszólította:

— Jó vadmacska, adjon Isten! Egyenesen hozzád jöttem, mondd meg nekem emberségből, hogyan élsz meg ember nélkül?

Felelte a vadmacska:

— Hogyne mondanám, mikor szívesen megmondom! Este, amikor a nap betakarózik a sötét felhőbe, lesurranok odumból, ahol lakom, felkapaszkodom egy fára; kilopom a fészekből a madárfiókat, meglesem az ágon csüngő denevére-

ket, bekapom és megeszem. Hej, nehéz mesterség az enyém!

— Hm . . . hm . . . kár . . . kár . . . fára mászni nem tudok, egérrel csak koplalok. No, de azért köszönöm a szíveségét, továbbra is jóbarátok maradunk — szölt a lovacska és tovább indult.

Ment tovább, mendegélt, egyszer egy nagy mocsárhoz ért, melynek partján hosszulábu, piroscsőrű gólyák kelepeltek. Odalépett, köszönt is illendően:

— Gólya néni, adjon Isten! Egyenesen hozzád jöttem, mondd meg nekem emberségből, hogyan élsz meg ember nélkül?

— Szívesen megmondom, miért ne mondanám? Mocsárban él béka, rák, az ad gólya-lakomát. Hosszu csőrrel kutatok, s ha van mivel, jólakok. Hej, nehéz mesterség az enyém!

Haj . . . Haj . . . baj . . . baj . . . hosszú csőröm nincs nekem, a béka nem eledelem. No de azért jó barátok maradunk, köszönöm a szíveségét . . . szölt megint csak a lovacska és ment tovább.

Utjában találkozott aztán a rókával. Rákezdte a mondókáját, de a róka közbevágott: — Tudom már, tudom már, a tarkafarku szarka is csörgi már a fán, hogy mi járatban vagy! Ide halgass hát:

— Az én példámat nem követheted, mert én vendéglőstől hordatom a kosztot. Éjnek idején belopódom az udvarára és mindennap elhozok egy csirkét vacsorára. Ezt pedig sehogysem ajánlhatom neked: ügyes sem vagy, kerítésem se tudsz átbuljni, no meg a csirkét sem tudnád megfogni.

— De azért vagyok én róka, hogy jó tanácsot is szolgáljak neked! Eredj, lovacskám, ott van egy zabtábla, idelátszik, hogyan hullámszik a szélben, menj és lakj jól, kedved szerint!

Megfogadta a jó tanácsot a lovacska, begázelt mélyen a zabtáblába és jól lakott kedvére. Másnap, harmadnap ugyanígy cselekedett. De negyednapra kijött a gazda és látta, hogy valaki dézsmálja a zabot. Így szólt a fiához: — Megérett már a zab, jó lesz learatnunk, ugyis dézsmálja valaki éjszakánként.

— Nem bánom, édesapám, hát arassuk le — felelt a fiu.

Amint mondták, cselekedtek. Mind egy szálig learatták a zabot.

Jön ám este a lovacska, őhesen, keresi a zabot, hát csak a szurós szára marad a tarlón. Sebaj, jó lesz a fű is. — gondolta a lovacska. De a füvet elperzselte a nap úgy, hogy egyetlenegy szálat sem talált a mezőn.

Etlen-szomjan bolyongott a földeken, lógatta a fejét, busult nagyon. Eszébe jutott, hogy gazdlája nemrégiben jó friss füvet hordott fel a padlásra, begyűjtötte a gabonát a csürbe s ősszel is, télen is jóltartotta őt zabbal. Igaz, dolgoznia kellett érte, de télen-nyáron meg volt a jutalma: a finom abrak.

— Hej, de oktondi is voltam, hogy elégedetlenkedtem, amikor jól ment sorom! — sóhajtozott, egyszer csak kapta magát és visszaballagott gazdájához.

Az meg jó szívvel fogadta, megbocsájtott neki:

— Most legalább te is próbáltál világot és a magad szemével láttad, hogy munka nélkül csak ideig-óráig lehet élni.

(Szatmár.)

A forrás vize

— Bagolybácsi táskájából —

Meséli CSÜRÖS EMILIA

A forrás vize egy elrejtett sziklából tört elő, senki sem járt soha azon a helyen. Amint megindult a csillogó ezüst szallagocska, sok bogárnak, madárkának, gyakran oltotta szomját és közben egyre ezt csacsogta:

Sziklából indultam,
Égi parancsszóra,
Hív anyám, a tenger,
Dajkál erdő, róna.

Örültek a kis patak csobogásának a kicsi fűvek, nagy fák, virágok, szamócák, — de hirtelen utját állta az ezüstös szallagnak egy ember. Nagy tudós volt ez az ember. Tisztában volt ő a föld szerkezetével, a csillagok távolságával és berendezésével — és mértföldnyire emelte le előtte kalapját minden ember, annyira tisztelték nagy tudását. A kis patak előtt rosszaló arccal állt meg. Sehogy sem tetszett neki az a csacsogó ezüstös viz-szallag.

7:2

— Ennek itt nem lehet folyója. Ellenkezik mindazon tudományos törvényekkel, melyeket egész életemben tanulmányoztam és alkottam. Ennek a pataknak itt nincs létjogosultsága.

És sárból gátat rakott, hogy utját állja a kis patak tengerbe igyekvő szándékának. Hiába csacsogta tovább is jókedvűen a kis patak:

— Sziklából indultam,
Égi parancsszóra . . .

A tudós ember hazament, a kis patak pedig gyűjtögette vizét a gát előtt — és reggelre jókedvűen törte azt át, haladva célja felé.

Bosszankodott ezen a tudós ember és másnap sok más tudóssal ment ki a kis patakhöz. Azok is egy véleményen voltak a legnagyobb tudóssal és elhatározták, hogy ennek a pataknak nem szabad itt folyója, mert az ellenkezik a tudomány törvényeivel. Tengerbe futó patakról itt szó sem lehet, legfeljebb ideiglenes pocsolyáról, mit felszárít a nap. És újra gátat emeltek a kis pataknak.

A patak vize most már annyira megerősödött, hogy hamarabb törte át a gátat, mint első ízben.

A tudósok fejüket vakarták, néztek egymásra — és új gát építéséhez fogtak.

Az odvas tölgyfából hiába mondja nekik Bagoly bácsi:

— Mit fáradoztok, emberek! — Miért építitek a gátakat hiábavalóságra? Ha pocsolyával van dolgotok, ugyanis felszárítja azt a nap, — anélkül, hogy izzadó homlokkal vetnétek neki gátat; ha pedig lsten parancsára siet a tengerbe, hiába emélték a gátat százszor annyian is, ahányan most vagytok, — mert áttöri azt és diadallal halad célja felé.

A tudósok nem figyeltek Bagoly bácsi szavaira és rakják, egyre rakják a gátakat az ezüstös pataknak. Az meg vidáman csacsogja egyre dalát erdőséltől-erdősélig, hajnalhasadástól alkonyatig:

Sziklából indultam
Égi parancsszóra . . .
Hív anyám, a tenger,
Dajkál erdő, róna.

A szívárvány pedig nevetve ver égi kaput a kis patak fölé.

(Kolozsvár.)

Rókáné és a mézes-mákos kalács

Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ

Volt egyszer egy öreg ember s egy öreg asszony, volt nekik egy kakaskájuk meg egy tyukoeskájuk. Egyszer a kakaska meg a tyukoeska kiment a mezőre, ottan jártak-keltek, keresgéltek, kipirgáltak, kapirgáltak, mignem a kakaska talált egy búzakaralászt, a tyukoeska meg egy mákfejet. Nosza, mindjárt haza vitték, s az öreg ember egyszeribe kicsépelte a búzát, aztán meg is örölte, az öreg asszony pedig kikopolta a mákot, megtörte, mézzel összekeverte, a lisztből kalácsot gyurt, azt meg a mézes mákkal megtöltötte. Az ám, de nem volt szegény öregeknek sem tüzhelyük, sem tüzük, ablak közé tették a kalácsot. Gondolták: majd megsüti ott Isten áldott napja.

Véletlenül éppen akkor járt ott Rókáné komámasszony Farkas komával, megpillantja a kalácsot s mondja Farkas komának:

— Ejnye, komámuram, egyet mondok, kettő lesz belőle.

— Hadd hallom, kedves komámasszony.

— Lopjuk el ezt a kalácsot.

— Nem bánom én, komámasszony, csak aztán meg ne esaljon kend az osztozásnál.

— Ugyan, ugyan, komámuram, mit nem gondol rólam? — szenteskedett Rókáné komámasszony.

Bezzeg, hogy egy-kettőre elemelték a kalácsot, aztán — uccu neki, vesd el magad! — szaladtak árkon-bokron át s meg sem álltak, míg az erdőbe nem értek. Ott hamarosan le is telepedtek, s Farkas koma mindjárt hozzá is akart látni az osztozásnak, de a hamis Rókáné azt tanácsolta, hogy várjanak az osztozással, hadd süsse még a nap egy keveset a kalácsot, addig aludjanak egyet: hej, de jó lesz, ha majd felébrednek!

Farkas koma megfogadta a tanácsot, nyomban el is aludt, de bezzeg nem aludt el Rókáné komámasszony: feltörte a kalácsot, a mézes mákot mind egy falásig megette, aztán újra megtöltötte sárga meg fekete homokkal. Most már ő is elaludt s egyszerre öbredett fel Farkas komával.

— Na, most osztozzunk, — mondotta Rókáné komámasszony, s nagy hirtelen feltörte a kalácsot.

— Hát ez mi?! — ordított Farkas koma. Hová lett a mézes mák?!

— Hiszen, én is éppen azt szeretném tudni! — kiabált torka szakadtából Rókáné komámasszony.

— Fizonyosan kend ette meg, amíg én aludtam!

Csunyan összevesztek, esküdöztek mennyre-földre, végre is abban állapotok meg, hogy kifeküsznek a napra, s amelyiknek testéből viaszt olvaszt ki a nap, az ette meg a mézes mákot.

Na, kifeküdtek a napra, Farkas koma csakhamar el is aludt, de bezzeg nem aludt el Rókáné komámasszony, beszaladt a faluba, ott egy méhkasból elesent egy keret mézet, a keretből a mézet kinyalta, a viasszal pedig véges-végig bekente Farkas koma testét.

Felébredt Farkas koma, nézi a testét, ámul, bánul, nem érti a dolgot, hümmög.

— No, lássa kend, komámuram, hogy kend ette meg a mézes mákot! — üvöltött magán kívül Rókáné komámasszony.

— Hát ami igaz: igaz, — szégyénkezett Farkas koma, — úgy látszik, csakugyan én ettem meg.

És szentül megfogadta, hogy máskor becsületesen osztozik meg Rókáné komámasszonnyal!

Igy volt, vége volt, mese volt.

(Kisbácson.)

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Tábortüz üzen	á 15.— leu
Radványi K.: Horog István & Co	„ 15.— „
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	„ 10.— „
Butykó: Törvénytárgyalás	„ 15.— „
Scherer: Próbaidős cserkészkönyve	„ 15.— „
Sztrilich—Mócsy: Tábormunkák	„ 20.— „
Radványi K.: Napsugárleventék	„ 15.— „
Kovács D.: Ballag már	„ 15.— „
Scherer: Cserkészek könyve	„ 15.— „

A KÉK VASUT

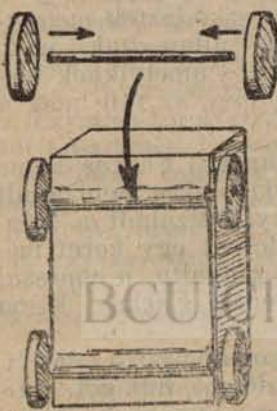
18361

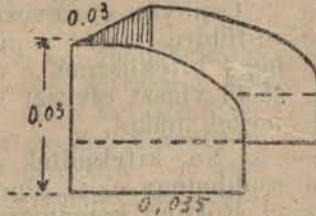
Ugy tudjátok, ugy-e, mindeddig, hogyha az édesapátok vagy nagy fiu-testvéretek elhasznált egy skatulya gyufát, akkor annak a doboza használhatatlan valamivé válik, ami már semmire se jó s amit el kell dobni. Hát nem így van gyerekek! Ezentul kérjétek meg szépen apukátokat, meg tatyátokat, hogy ne dobják el az üres gyufaskatulyákat, hanem tegyék el azokat számotokra. Hogy mire használjátok őket? Azt is elmondom: vasutakat építhettek belőlük: igazi vonatot, mozdonyal, személy-, teher- és hálókocsikkal; ez nagyszerű, szórakoztató játék, amely csak növeli a kezűességéteket és ami a fő: még pénzbe se kerül.

Hát fogjunk hozzá: a gyufádoboznak csak a belső részére van szükségünk és mert a doboz színe kék, nevezzük el „KÉK VASUTNAK”. A doboz belső részét négy kis keréssel szereljük fel, amit egy dugóból (esetleg fából) vághatunk ki. A kerékeket kis gömbölyű fadarabkákkal kötjük össze, amelyeknek a doboz aljára és ezzel el is készítettük a kocsik alsó vázát. Az egyes kocsikat kis dróthurokkal kötjük össze és így lehetővé válik, hogy különböző sorrendben kerüljenek egymás mellé.

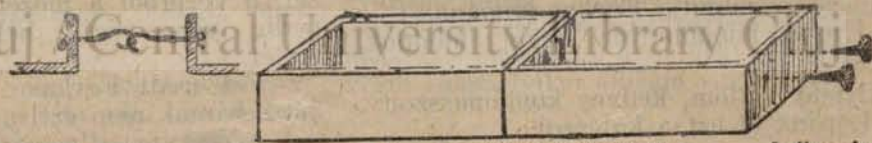
Es a munka nehezebb része. A vagonok felső részét vékony lemezpapírból készíthetjük a lenti rajzok szerint és aki tudja, kedve szerint kifestheti őket. A mozdonyt és szerkocsit úgy készítjük el, hogy két dobozt összeragasztunk. Az ütközők rajzát az alábbiakból láthatjátok. Ha van türelmetek hozzá, szébnél-sebb kocsikat gyárthatok így s különvonaton utazhatjátok körül a világot.

1. ábra. A kerékeket dugóból (parafából vagy fából) vágjuk ki és vékony, gömbölyű fapálcákra erősítjük. A tengelyeket papírral ragasztjuk a doboz aljára.

2. ábra. A mozdony különböző részei.

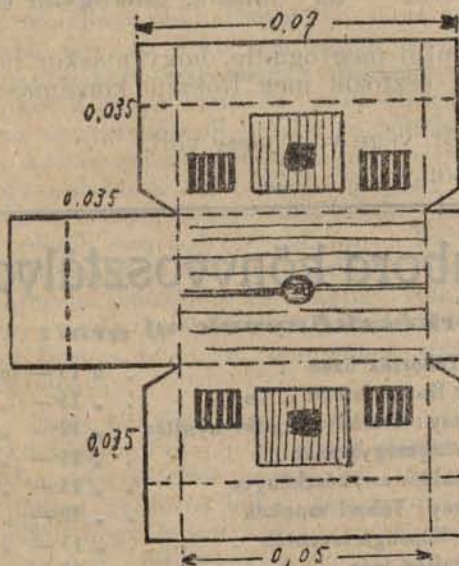

4. ábra. A mozdonyt és szerkocsit két dobozból készítjük.

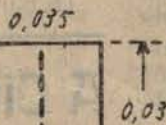

5. ábra. Az ütközőket apró rajz-szegekből csinálhatjuk és viasszal vagy gummival erősítjük oda.

3. ábra. A kocsikat vékony drótból készült hurokkal ragasztjuk össze.

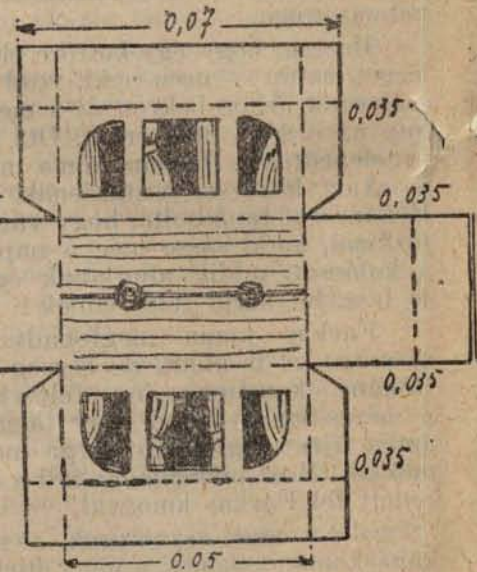

6. ábra. A teherkocsi rajza

7. ábra. Személykocsi rajza

A kocsik felső részét úgy kell elkészíteni, hogy azok a gyufádoboz belső fölére pontosan beilleszthetők legyenek.

S Z É P L E V E L E K

I.

Édes jó Nagyapó!

Alig merek már írni, mert félek, hogy ígéretemnek ilyen késői beváltásáért kiérdemeltem Nagyapónak méltó neheztelését. No de mégis biztat Nagyapó hozzám intézett levelében tett kijelentése: „Jobb későn, mint soha”. Igyekszem tehát ígéretemet, ha későn is, de beváltani.

Ami a családi körülményeinket illeti, tudva azt, hogy nagyapónak minden pernyi kis ideje drága, igyekszem rövid beszámolót írni róla. Apám és anyám egyszerű, de nemesen gondolkozó falusi emberek, aminek talán egyik legbeszédesebb bizonyítéka az, hogy a mi nevelésünk érdekében még ujságot is járatnak. Ugy gondolom pedig, igen nagy áldozat ez egy olyan kilenc gyermekes szülőtől, aki ugyszólván két keze munkájából teremti ki családjá összes szükségletét. Apám ugyanis kőműves, anyám pedig varr, jobban mondva: varrott, mert most már legidősebb nővérem, Erzsike, vette át anyánk foglalkozását.

Ugy-e, Nagyapó drága, nagyon-nagyon szeretetnek bennünket szüleink, ha úgy fel tudják áldozni minden erejüket a mi boldogulásunkért? Én viszonzásul, mivel nem adhatok nekik egyebet, őszinte és hálás gyermeki szeretettel ragaszkodom hozzájuk. Mi, apróbb testvérek, még nem tudunk munkánkkal hozzájárulni az ő fáradozásukhoz. Nekünk, eltekintve a tanulástól, azt hiszem, a játszáshoz van még inkább tehetségünk és hajlamunk. No, de engem már mégis tanítanak különböző kézimunkákra is.

E hó 15.-től pedig különösen ránk lesz szabva a játszás ideje, mivel megkezdődik a tanév. Én azonban egy cseppet sem búsulok rajta: örömmel megyek iskolába, hisz ha ott nem tanítottak volna írni, most nem tudnék levelezni Nagyapóval. Már pedig én azt mondom, hogy ha más semmi hasznát nem venném is az életben e tudománynak, akkor is meg érte azt a fáradságot, amely által hozzá jutottam.

Hogy valamit a szünidőről irjak: négy hétfő voltam Bályokón anyámnak egy barátnőjénél, ahol igen jól éreztem magamat, de azért minden nap éreztem, hogy nincs az otthonnál

sehol a világon jobb és melegebb fészke a gyermeknek.

Anyánk minden egyes Cimborát átolvasás után elrak, mert be akarja nekünk kötetni. Milyen boldog visszaemlékezés lesz az majd nekem, ha nagy leszek és a Nagyapó levelei között a hozzám intézett leveleket fogom olvasni.

Most már befejezem a leveletem, de ismét írni fogok Nagyapónak. Addig is igen sok kézcsókot küldök úgy Nagyapónak, mint Nagyanyónak.

Meleg szeretettel a kilenc Egri testvér nevében:

(Berettyószéplak, 1926. IX. 25.) Annuska.

II.

Kedves Nagyapó!

Talán nem is emlékszik arra a halvány arcu, beteges unokájára, aki egy csendes faluban gyógyulását várja és annyit gondol Nagyapóra. Ezelőtt alig másfél évvel mutatkoztam be Nagyapónak, mint a Cimborá új olvasója. s kitörő örömmel vártam a legelső Cimborát. De télen, decemberben, a mi gondos, szerető, jó apukánk örökre behunyta a szemét, s fájó szívvel vettem búcsút a Cimborától. Azután nem írtam a sok lecke miatt is és azért is, mert azt hittem, hogy nekem már nem válaszol Nagyapó. De azon a napon, amikor először néztem Nagyapó szerető arcába Sepsiszentgyörgyön, szinte szégyeltem aggodalmamat. Nagyapó szavai, hogy ezután is írhatok, megnyugtattak. De már akkor is beteg voltam és az orvos (Benedek Zoltán bácsi) falura rendelt. Most a Nagyszüleimnél vagyok, de itt senkinek sem jár a Cimborá, s így én hiába írnék. Nagyapó kedves választát nem olvashatnám. (Dehogy nem! Már válaszoltam is. Nagyapó.) Itt is van egy fehér haju, pirosarcu Nagyapóm, akinek én sokszor elmesélem, hogy messze Kisbaczonban van nekem még egy éppen olyan fehérhaju Nagyapókám, akit olyan nagyon szeretnek az unokái; aki tenger sok mesét ír nekik. Nagyapa mosolyogva hallgatja szavaimat, s bizonyára ő is szereti a kisbaczoni mesélő Nagyapót. El is felejttem írni, hogy ősz van, megkezdődtek az iskolák és mindenki megy, csak én nem. Most végeztem a ne-

gyedik polgárit és eljött a felvételem a nagy-szebeni Ferencz-rendi zárdából, ahol tanítókép-zőbe akartam menni, de az orvos megtiltotta. Hát, itt vagyok Kőkösön, s napról-napra várom, hogy Nagyapó egyszer betoppan, de akkor már felkelek s én leszek a legelső, aki üdvözlöm: „Isten hozta, jó reggelt, kedves Nagyapókám!” Jöjjön is el, Nagyapó, hogy a beteg unokája ne várja hiába. Már többet nem untatom Nagyapót, csak arra kérem, gondoljon néha reám, mert én annyit gondolok Nagyapóra! Bocsásson meg, hogy ilyen csuful és ceruzával irtam, de ágy-banfekvő beteg vagyok.

Kezeiket csókolja:

(Kőkös, 1926. X. 5.)

Kökösi Annus.

III.

Adjon Isten jóreggelt, édes Nagyapóka!

Igy kezdjük mi is levelünket, mert nem fejtettük még el azt a gyönyörű képet, amikor itt tetszett állni köztünk és amikor a szülők és gyermekek egyszerre örültek annak az édes-tartásu, fehér öreg bácsinak, akinek a jó Isten olyan édes öregséget adott. Akivel minket meg-áldott. Ha behunyom a szememet, most is látom, hogy ül ott a széken és ír, ír, ír! Vajjon mit ír? A nevét írja. Azt az áldott, édes, meleg hangzású nevet. Már fáradt a keze a sok írás-tól, de azért csak ír...

Nekem is van tőle egy ilyen autogramm. Féltye őrzöm, mint egy kincset. Mert ugy hi-szem, senki sem érdemli ugy meg ezt a szere-tetet, mint a mi Nagyapónk, aki egész életét nekünk szentelte. Most, amikor már mindenki pihenni tér, akkor kezd ő a munkát. Azt a szent, magasztos munkát. És meséi, melyek oly szépen álomba ringatták apáinkat, a mi szívünket is megnyitják. Szétnézünk. Mi ez?! Álmodunk? Hát van még szeretet a földön?!

Érezzük, hogy van. Ha sehol máshol nincs is, de ennek az édes öreg bácsinak a szívében ott van. Mi váradi unokák elég messze lakunk Kisbaczontól, de szívünkben ott élünk Elek Nagyapónál. Látjuk, amikor írja az ihlettől megszállva a szép, angyalian bájos meséket. És könny szökik szemünkbe, látván ezt a nagy sze-retetet és mindnyájan egy szívvvel kiáltjuk: „Az Isten sokáig megtartsa nekünk a mi jó Elek Nagyapónkat!

(Nagyvárad, 1926. XI. 9.)

Hercz Zsóka és Gyurka.

Beszámoló a nyári vakációról

Kedves Nagyapó!

En is megírom, hogy töltöttem a vakációt. Előbb nem írhattam, mert az állami román tan-nyelvű gimn. I. osztályában tanultam és három tantárgyból javító vizsgát kellett tenni, mint-hogy az osztály kezdésekor egy szót sem tud-tam románul. A javítás sikerült, most megyek a második osztályba.

A szünidő alatt a tanuláson kívül nagyobb utazást tettünk édes Szüleimmel együtt. Voltunk Jugoszláviában az anyai Nagyapukáéknál és a rokonoknál, mert édes Szüleim onnan valók. Julius 6-án indultunk Fogarasról. Még az nap — öt órai várakozásunk lévén, — megnéztük Nagy-szeben városát. Julius 7-én a vonatról megnéztük a kenyérmezei ütközet emlékére emelt oszlopot. Alkenyér, majd a dévai és a Mária-Radna mel-letti várromok mellett elhaladva szemünkbe tűnt a máriaradnai hegytemplom, amely híres buesu-járhelye a katolikus népnek. Majd elhagyva Gyóroket és Ménest, a híres szőlőtermő hegyeket, a messzi távolban feltűntek a világosi vár rom-jai. A történelem szerint ide záratta Mátyás ki-rály anyai nagybátyját, Szilágyi Mihályt és 1849-ben a gyászos emlékü fegyverletétel is itt történt.

Az adót nem volt időnk megnézni, csak meg-ébedeltünk az állomáson és már mentünk tovább Zsombalyának, hová szakadó esőben érkeztünk be. A vámvizsgálaton átesve 4 órakor már Ju-goszláviában, Nagykikindán voltunk. Mindkét város híres a tégla - és fedélcserép-gyáraitól. 5 órakor érkeztünk a Tisza folyóhoz, melyen vas-híd vezet át Zenta bács megyei városba, hová 5 óra 15 perckor érkeztünk.

Mintén itt csatlakozásra várakozni kellett, édes atyánk kalauzolása mellett megtekintettük a várost és a Tisza medrében elterülő „Jenő herceg szigetei”, amelyik a monda szerint Jenő főherceg hadserege által megvert török sereg el-hullott embereiből keletkezett 1697-ben. A szig-eten ez az esemény emlékoszloppal van jelölve.

Julius 8-án érkeztünk utunk végcéljához: Szenttamás bács megyei községbe. Volt otthon öröm a megérkezéskor. Eppen javában folyt az aratás. Szenttamás környékének is van történel-mi multja. 1849-ben Damjanics hős tábornokunk itt verte meg a szeb sereget. A nagy kéttornyu szeb templom falában még most is látható 11 darab kisebb-nagyobb ágyugolyó. Ugyancsak

itt folyik el a Dunát a Tiszával öszekötő Ferenc (jelenlegi nevén Petár király) csatorna, amelynek vizét 5 hatalmas zsilip kapu tartja fönn, mert a Duna vízszintje 15 méterrel magasabb a Tiszáénál és így minden zsilip 5 méter magasságu vizet tart. Az első zsilip van Bezdán község-nél, a második Ó-Sztapárnál, a harmadik Ó-Verbásznál, a negyedik Szenttamásnál és az ötödik a Tisza-torkolatánál, Ó-Becsén. Érdekes a hajók átjárása a zsilipkapukon.

Három heti ott tartózkodás után indultunk vissza. Ekkor Temesvárt is utba ejtettük és megnéztük. Aradon szintén volt két óránk a várost megnézni. Menet Alvinc-Aradon át mentünk, de vissza Arad-Tövis-Kiskapuson át jöttünk, hogy bár a vonatról lássuk híres régi városunkat, Gyulafehérvárt. Egy napot töltöttünk Vizaknán is, ahol a sósfürdőt és sóbányát néztük meg. Itt a régi beszakadt sóbánya partján vannak azok az 1849-iki honvédek eltemetve, akiket a bánya vize kidobott magából.

Szabadságunk jól telt, mert sok szép és nevezetes dologot volt alkalmam látni és édes atyám mindent bőven megmagyarázott. Ez is elmúlt a javító-vizsgálóval egyben és néhány nap múlva újból kezdjük a tanulást. Addig is segíték édes atyámnak a kertészetben, amit bírok és közben olvassam a „Cimborát.”

Kezét csókolva, üdvözlí kedves Nagyapót:
(Fogarás, 1926. szept. 18.) **Tózsér Károly**

A nehéz iskolai év után, reméltem, hogy mi is csinálunk — testvéreimmel — egy nagyobb kirándulást; amelyről könnyebben tudnék beszámolót küldeni. Sajnos, különböző okok miatt a terv befagyott. Hosszabb kérés után apuka megszavazott egy ilosvai utat.

Egy reggel, fél nyolckor, a mamuka utrakészítése után, apukám vezetése alatt, bátyámmal és ösém-mel elindultunk. A városon át — mivel itt lakom — semmi nevezetést nem láttam. A városból keletre menve, elhagytuk az országut-at és kerteken, szántóföldeken keresztül nagyobb kapaszkodóval bár, kikerültük a szerpen-tinutat és így már kilenc órakor az Ördög-nyer-gen voltunk. E hely a Magura hegyhez tartozik, körülötte gödrök, dombok váltakoznak. Apuka szerint, régen, amikor még őserdőkkel volt borítva, bizony, csunya hely lehetett. Most szőlő, gyümölcsös, kaszáló és fiatal erdő. Itt az ut mentén tüzet raktunk, a bátyám által elkészített nyársakon szalonnát süttöttünk s jóízűen falatoz-

tunk. Apuka mogyorófa levélben turót süttött. Fél tízkor elhangzott a parancs: „Gyerünk tovább!” Késsé vigabban mentünk, hiszen a csomag megürült s kedvünk lett még szedrezni is. Kedves Nagyapó! Az ut mentén láttam két birsalma-fát, amelyiken több volt a termés, mint a levél.

Tovább bandukolva átmentünk a Lapis patak-on. Kicsi pihenés, gátépítés, vízben játszás. Jobbról, balról learatott szántóföldek, tengeri vetések (gyengék), kaszálók s ily uton megér-keztünk feltizenegyre Ilosvára. A község kicsi, háromféle nép lakja. Apuka elmondta, hogy itt született egy régi, híres költő: Ilosvai Selymes Péter, akinek a versei mind „vala” szóval vég-ződtek. Ebédelni Dézsy tanító bácsinál voltunk, akinek velünk egyidős leányaival nehezen ba-rátkoztunk meg.

Két órakor halljuk, hogy: „Avanti signóri!” Fölpakolás, bucsuzás és indulás tovább, észak-nak: Lompértra.

Itten Séra Lajos földbirtokos bácsiékhoz mentünk, ahol éppen nagy gépelés folyt. Sajnos, e miatt a szőlőbe nem mehettünk, de kárpótlásul élcengedtek a Zilah patakba fürödni. Kedves Elek nagyapó! Aki nem ismeri, csak a mi piszkos, za-varos Kraszna vizünket, az nem is tudja, mi él-vezetünk volt itt.

Vacsora, játék a sötét estig, az természetes, hogy mind jó volt. Éjjel történt egy kis baleset, hogy öcsém, — a hálótársam — párnástól, papla-nostól a földre költözött le s ott találta meg apuka és pakkolta vissza.

Lefekvés előtt sokáig néztem az életemben először látott gólyafészket. Séra bácsi szavai után — öt közül napok óta már csak egy jött vissza s mindég féllábon állott. Reggel már nem volt otthon. Reggeli után kocsin men-tünk Sarmaságra. Itt éppen országos vásár volt. Mink az állomásra mentünk, ahonnan mamuká-nak — Ilona napra — köszöntő lapot küldtünk, s jegyet váltva Győrteleken keresztül, Csehít é-rintve, tizenkét órára haza érkeztünk. A vonat-ból a győrteleki állomásra megmutatta apuka a kiásott török várromot a Magura egyik csucsán

Másfél-napi utunk alatt a Magurát megke-rültük, igen kedvesen szórakoztunk, de részle-tesebben nem írok, mert bizonynyal kedves Elek nagyapót már ez is túl kifárasztja, tekintve, hogy sokan vannak, akik beszámolnak.

Kezét csókolva maradok szerető unokája:

(Szilágysomyló, 1926. augusztus 28.)

Szentpótery Barna

Mi ujság?

Mit hoz nektek az új esztendő? Az új esztendőben egyik igen kedves írótoktól, Kertész Mihálytól közöl regényt a Cimborá. A gyémántköves méltú ennek a regénynek a címe. Aki olvasta többek közt a Szökés a teknőben című regényt, mely szintén a Cimborában jelent meg, méltán örvendhet a hírnek, mert tudhatja, hogy nagy örömben lesz része. A Szilasy Bálint szép históriájának írója, Fábrián Gyula is új regényt jelentett be a jövő évre. Csak annyit árulok el most, hogy Fehér sas lesz a címe. Lesz történeti regény is a jövő évben, Dánielné Lengyel Laurától. Ez a regény az Árpádok korában játszik. Regényt ígért Berde Mária is, a Cimborá belső munkatársa.

Serdülő olvasóim figyelmét külön hívom fel arra, hogy a „Tamás érdeklődik” írója (Lengyel Miklós úr.) a nagy magyar költők és írók életét és működését írta meg a Cimborá részére s ezzel egy kis irodalomtörténeti könyvhöz jutnak majd azok, akik az iskolában nem ismerkedhetnek meg a magyar irodalom történetével.

Ime, mi mindent hoz nektek az új esztendő!

Titokzatos tavak. A magyar Balatonnak van egy csodálatos tulajdonsága. Teljes szélesöndben, napsütésben háborogni kezd és olyan hullámokat vet, mint szélviharban a tenger. Hajósok, csónakos kirándulók, nem egyszer kerültek életveszedelembe, holott amikor elindultak, egy szellőcske se fujt, egy hab se vetett fodrot. Azt mondják, a Balaton ilyenkor megérzi a távoli tengereken tomboló vihart.

Németországban, a mecklenburgi határ közelében, nevezetes tóvidék terül el. Tó mellett tó, mocsár mellett mocsár. E tavak közül is egyik-másiknak titokzatos tulajdonságai vannak. Theodor Fontane német író, a tóvidék szülötte, egész könyvet szentel ennek a csodálatos külön világnak és ebből a könyvből különösen érdekes a Stechlini-tó. Hatalmas tölgyek veszik körül, melyeknek ágai a víz tükrét simogatják. Végtelen csönd honol a tó körül. Csónak nem fodrozza vizét, énekes madár nem dalol a tölgyek sűrűjében. Nagy ritkán huz el egy-egy ölyv, magasan a viziúrkör fölött.

Különös jelenségek zavarják meg időről-időre ezt a temetői csöndet. Ha valahol, a földgömb tulsó oldalán, Jáva szigetén, vagy a távol északi Izlandon megmozdul a föld; ha a Havai-szigete-

kén lávát és hamut okádnak a vulkánok; a Stechlini tóból is felszökik egy toronymagas vizsugár s pillanat múlva visszahull a mélybe. A tó körül lakók ismerik mind a víznek ezt a tulajdonságát és ha szó kerül róla, még meg is toldják egy mesével: „Mi az a kis vizsugár, hiszen az majd mindennap előfordul? De apáink beszélnek, hogy száz évvel ezelőtt, amikor a lisszaboni nagy földrengés volt, a vizsugár csucsán még egy vörös kakas is szállt fel és olyan hangosan kukorékol, hogy szerte az országban hallották.” Lehet, — jegyzi meg Theodor Fontane — hogy a vörös kakas históriájában is valami mesészerű, de a vizsugár összefüggése távoli földrengésekkel és tűzhányókitorósékkal megállapított valóság. Milyen összefüggés van a tó és a távoli vulgok katasztrófái között? Senki sem tudja.

Ma is cínék kőkorszakbeli emberek. Új-Guineában egy hollandus expedíció érdekes felfedezést tett a minap. Tízóra bukkantak, melyet eddig senki sem ismert és csónakkal megindultak felfelé a névtelen folyón. Ugy középetáján a víz folyamának apró kunyhócsoportokban élő bennszülöttekre akadtak, akik kőbaltával voltak felszerelve s kőkésekkel és kőhegyű nyilvesszőkkel próbálták elűzni az idegeneket. Később aztán megbarátkoztak és szívesen eszerélték be kőkorszakbeli szerszámaikat az idegenek acélholmijával. A jó pár ezer esztendővel elmaradt néptörzs lélekszámát tízezerre becsülik a felfedező hollandusok.

A Magyar Ifjuság Könyvtára

kellemes és szórakoztató olvasmánnyal kedveskedik az ifjuságnak. Köteteit azonban élvezettel olvashatják a felnőttek is. Olcsó pénzért nemes szórakozást találhat a kötetek olvasója, amikor ma az általános drágaság miatt a jó könyv ára is elérhetetlen magasságra hágott. Eddig a következő kötetek jelentek meg:

1. sz. Magyar elbeszélők, nyolc. elbeszélés ára lei 15—
- 2—3 sz. Benedek Elek: Gyermekszínház lei 25—
- 4—5. sz. A. Conan Doyle: Tűzkőrüli történetek lei 25—

SAJTÓALATT:

6. sz. Bábjátékos Pali, Irtó: Strom Tivadar.
7. sz. Li Fun bosszuja Westermann F. P.
8. sz. Az egyszemű May Károly.
- 9—10. sz. Robinson Crusoe Defoe Dániel.

BÉLYEGGYÜJTÉS

UTAZÁS A BÉLYEG KÖRÜL.

(Harmadik közlemény.)

Elmondottuk a legutóbb, hogyan jutottak az első gyűjtők a bélyeggyűjtés gondolatára: most azt fogjuk elbeszélni, milyen könnyű volt a régieknek bélyeget gyűjteni. Egy később igen híressé vált francia gyűjtő, akinek Derou A. F. volt a neve, igen nagy lelkesedéssel hódolt a bélyeggyűjtés szenvedélyének és egy napon kérvényt írt az orosz cárhoz, amelyben kérte a cárt, hogy küldjön el neki egy-egy példányt az addig megjelent orosz és finn bélyegekből. Elmondotta, hogy már nagyon szép gyűjteménye van, de az orosz bélyegek még mindig hiányoznak abból. A kérvény — úgy látszik jó kedvében találta az uralkodót, mert ráírta a kérvény margójára: „Mozsnó“ (a. m. oroszul: lehet) Derou darabonként felsorolta a cári ajándékát, amiből megállapítható, hogy ha ma élne, úgy a cári ajándék árából hosszú ideig gondtalan megélhetést biztosíthatna magának.

Ne higyjétek azonban, hogy a régiék szemében a bélyeggyűjtés komoly, értelmes foglalkozás volt. Egyesek különeködést láttak benne, mások meg egyenesen „bolondságnak“ mondták. Egy nagy német szaklapban, amely 1920-ban ünnepelte az első bélyeg kiadásának 75. évfordulóját, a következő kis cikk jelent meg, amely élénk fényt vet őseink gondolkodására a bélyeggyűjtésről: „Ma, amikor amikor a bélyeggyűjtők sorában nagynevű tudósokat, híres politikusokat, szóval a szellemi élet munkásait szép számmal látjuk, érdekesnek tartjuk feleleveníteni, mit ír a Stuttgartban 1845-ben megjelent „Bildern-Magazin“ a bélyeggyűjtésről, öt évvel az első bélyeg megjelenése után. A cikk szóról-szóra a következőket írja: Angolországban, ahol mint ismeretes, nagyon alacsony a levelek portódíja, a posta kis csiny, feketeszínű képecskéket adott ki, amelyeket a királynő arcképe díszít. Ha valaki levelet ad fel a postára, azt egy ilyen kis képecske felragasztásával kell bérmentesíteni. Ilyen egyszerű módon fizetik meg Angliában a posta díját. Hogy pedig a bélyeget megegyeszer ne lehessen használni, a posta a bélyeget egy keresztalaku bélyegzővel pecsételi le. Ezek a képecskék igen csinosak és *amilyen külön emberek ezek az angolok, el kezdték ezeket a kis képeket gyűjteni. Alig lépett*

életbe ez az újfajta berendezés, a postán, két angol hadseregbeli tiszt fogadott egymással, hogy melyikük tud előbb ezekből a kis képekből, *bélyegeknak* hívják őket, amnyit összegyűjteni, amennyivel egy szobának minden falát be lehet ragasztani. A két fogadó mindjárt utánzóra is akadt. Lányok és iskolás gyermekek is fogadásokat kötöttek. A bélyeggyűjtés divatba jött. Egyik gyűjtőt a barátja számára, a lány a fiu testvére részére és a gyűjtők minden módot megragadtak, hogy minél több bélyegre tegyenek szert: minden embert megrohantak, akihez sok levél érkezeti: a bankok igazgatóit, kereskedőket stb. A gyűjtőszendevély hatalmas méreteket öltött és az *őrültséggel* volt már határos.“ Ilyen jó véleménnyel voltak 1845-ben a bélyeggyűjtőkről.

ANGYALJÁRÁS

Sok szó esett fenn az égben

A szent ünnepekről,

Pontos, külön lajstrom készült

Jó s rossz gyermekekről.

Első lista aranyból volt,

Csak a jók számára,

Fekete a másik lista:

Ördög találmánya.

Óriási ezüst számba

Száz bárány volt fogva,

Mind a százon ezüst csengő,

Piros szíjjon lógva.

Fenn a bakon egy kis angyal

Tartotta a gyeplőt,

Segítségül magával vitt

Még vagy tizenkettőt.

Ámde a szán roskadásig

Ugy agyon volt rakva.

Megakadt az egyik felhőn

S eltörött a talpa.

Uccu, a sok fehér angyal

Fürgén nekilátott,

Lehordták a csomagokat,

Mig az est beállott.

S valamennyi jó gyermek van

Széles e világon,

Annyi ezer ajándék lóg

Karácsonyfa-ágon.

S a rosszaknak a bánattól

Folyhat most a könnyük,

Aggódok, az én kis lányom

Nincs-e vajjon köztük?!

(Töviss.)

Kismama.

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben és melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

— Szabó

Jani, Annus és Pista, Brassó. Nagy örömet szereztek a levelezőlapotokkal, mert oly sok a panasza a nyert könyvek meg nem kapása miatt, hogy már nagy öröm, ha valamelyitek megkapja, mint ahogy ti megkaptátok. És örömet szereztek azzal is, hogy komolyan hozzá láttatok a tanulásnak, s bár sok a tanulnivaló, úgy osztjátok be az időt, hogy bőven jut a Cimbora olvasására is és játéokra is. Ugy legyen ezután is!

Román József, Szatmár. A beszámoló pályázatra oly sok beszámoló érkezett, hogy még a jövő évben is jó sokáig tart azoknak a leközlése. Éppen azért már most jelzem, hogy igazán szép beszámolót írtál s most már csakugyan nem szégyelheted, hogy géplakatos inas vagy, de, sőt, büszke lehetsz rá. Nem ismétlhetem elégszer, hogy az országnak nagy szüksége van művelt iparosokra, s nagy örömmel látom, hogy te a legműveltebbek közé fogsz tartozni. Csak előre, édes géplakatos unokám! — Szilvássy Károly, Szénervóralja. Te is igen szép és alapos munkát végeztél beszámolóddal. Igazán nagy örömem van benned is, aki mindössze hat elemi osztályt végeztél s úgy írsz, hogy akárhány érettségizett diák példát vehetne rólad. A versedben is nagy előhaldást látok, különösen a két első versszak sikerült. Szeretettel várom további leveledet. — Pápay Zsigmond, Fogaras. Közel egy éve vagy olvasója a Cimborának, s most szólalsz meg először, de ígéred, hogy ezentúl szorgalmas levélíró és rejtvény megfejtő leszel. Ugy legyen. — Róth László és Imre, Nagybárad. A betűrejtvény sorra kerül. — Perl Lócsi, Máramarossziget. Én is sajnálom, hogy nem számolsz be a nyári vakációról, mert ebben betegségem akadályoz meg. Örvendek, hogy betegségemben kedves szórakoztató a Cimbora, de természetesen, még inkább örvendének, ha nem az ágyban olvasnád. A kiadóbácsinak írtam, hogy a nyert könyvet cserélje ki, minthogy az neked már megvan. A számrejtvényednél elfeledted az egyes sorok megfejtését közölni, ezt hát újra küldd be, mert nekem bizony nincs időm arra, hogy e nélkül hamarosan ellenőrizsem a rejtvény helyességét. — Perl Eszter, Máramarossziget. Valóban, az írásod nem mondható szépnek s akkor nem ok nélkül hiszed, hogy meg fog javulni és szépülni az írásod. — Huszár Mária Abafája. Örvendek, hogy megkaptad a nyert könyvet s annak is, hogy szeretsz olvasni, mert bizony mondom, hogy a jó könyv a legjobb barát. A beszámolódat megkaptam. — Markovits Edith, Vul-

kán. Alaposan megmagyaráztad, hogy miért hallgattál oly sokáig. Hát bizony, előadások rendezése nem oly könnyű dolog, mint ahogy az megszűröl látszik, de bizonyos vagyok abban, hogy ez nem veszi el a kedvedet az e téren való működéstől. — Glück Imre, Szatmár. A rejtvényeket a beküldés sorrendjében továbbítom a nyomdának, ezen sorrendben én nem változtathatok, de igazságtalanság is volna ez azokkal szemben, akiknek a rejtvényét korábban fogadtam el közlésre. Így bizony, nincs más mód, mint várni türelemmel s jó is megszoknod a türelmet már most, mert az életben sok hasznát veheted még ennek az erénynek. A beszámolóddal meg vagyok elégedve. Az előfizetőszerzés körül kifejtett buzgalom valóban nagy dicséretet érdemel. — Lachata Gijula, Temesvár. Leveledet továbbítottam a kiadóbácsinak, eddig bizonytalán pótolta neked a könyvet és Tóth Mihály barátodnak a hiányzó számokat. Örvendek, hogy a pótvizsgád jól sikerült, mert így bizonyosan vidám kedvvel folytatod a tanulást a második polgáriban. — Murssy Márta, Zsobok, Kolozs-megye. Örömmel várod és olvasod mindig a Cimborát, s élvezettel hallgatja három kisebb testvéred a sok szép mesét. Mondanom se kell, hogy örömmel hallom ezt, s szeretettel gondolok rád, aki oly hálás szívvvel köszönöd a meséket és kívánsz nekem minden jót. — Székely György, Kassa. Romániában járt apukád s megkérte, hogy ha Kisbaczon közelébe ér, látogasson meg engem, s adja át nekem a te szerető üdvözléteidet. Vártam, vártam édesapádat, de nem igen bíztam a látogatásában, mert Kisbaczon messzeszecske van a vasutttól. De így is jól esett, hogy te szeretettel gondoltál reám s ha már magad nem jöhetsz Kisbaczonba, szeretted volna, hogy édesapád jöjjön el ide. Szondy György bácsinak megírtam, hogy szeretnél még egy olyan Barlanghy históriát, amilyent ő írt, s remélem is, hogy ír ő még olyat. — Schönheim Béla, Temesvár. Éppenséggel nem haragszom amiatt, hogy egy kis cédulára írtad a levelet, mint-hogy otthon nem volt levélpapír. Nem a papiros milyensége a fontos, hanem az, hogy írtál, s az, hogy ezután is szorgalmasan írd a leveleket nagyapónak. — Dávid Elza és Gizi, Lónyatelep. Elhiszem, hogy örülnének a zsil-völgyi unokák, ha ellátogatnék hozzájuk, de mondhatom, nem örülnének jobban, mint ahogy én örülnék ennek a látogatásnak, amelyre már oly rég készülök. Remélem, ez a régi vágyam egyszer csak teljesül. A rajz sikerült, közölni fogom. — Páska Judith, Hidalmás. Megbuktál a franciából, holott abból felettél a legjobban. Hát bizony ez a balcsét megtörtént már másokkal is, nemcsak veled, s reméljük, hogy a pótvizsga fényesen fog sikerülni, vagy már sikerült is. Deák Tusitól azért

nem kaptál levelet mostanában, mert ő most Brassóban a kereskedelmi iskola tanulója, s oly sokat kell tanulnia, hogy, amint nekem írta, ezután nekem is havonként csak egyszer írhat levelet. Annak igen örvendek, hogy a tüdőcsucshurutod megszűnt, s most szabadon járhatsz, futahatsz. Szóval, igaz van nagyanyóknak, akinek ez a szavajárása; fő az egészség. Legyen ez a te szavadjárása is, s akkor nem fog busítani, ha valamelyik tantárgyból megbukol. Ami a pelárgóniára vonatkozó kérdéseted illeti, ebben bizony nem vagyok szakértő, de úgy hallom, csakugyan napon kell tartani, de nem okvetlen száraz homokos földben, hanem lehet vegyes összetételű földben is. — *Fogarasy Gizella, Torda*. Bizony, rég nem írtál, de azt, hogy ezután is nem igen írhat, mert iskolába kell járnod, nem fogadhatom el mentségnek. Sokszor üzentem már unokáimnak, hogy helyes beosztással mindenre jut idő. Ime, jut idő arra, hogy németül, franciául, románul és magyarul tanulj. Kézimunkázol. Icukának, a te öt éves kis testvérdékednek mesét olvasol, versekre tanítod. Szóval sok mindenre jut idő, tehát jusson a levélírára is, mert ez épp olyan fontos, mint akármelyik tantárgy. Annak igen örvendek, hogy hárman olvassátok a Cimbora-t, Orosz Tuci barátnőd, aztán Icuka és te, sőt nemcsak ti hárman olvassátok a Cimbora-t, hanem anya és apa is nagyon szereti olvasni. Tolmácsold kedves szüleidnek meleg üdvözlétemet. — *Gaál Bözsike, Székelyudvarhely*. Örülsz, hogy könyvet nyertél, amelyet már meg is kaptál, de panaszod is van, nevezetesen, amíg te a csiki nagyszüleidnél vakációztál, a 27. 28. és 29. szám elveszett. Hát ezen segít a kiadóbácsi, azaz, hogy már segített is bizonyosan. — *Bojár Magda, Szatmár*. Azért nem írtál a nyáron, mert valahányszor leültél levelet írni, jöttek a barátnőid s mentetek játszani, vagy a strandra. Ez igazán furcsa, hogy a te barátnőid mindig akkor toppantak be hozzád, amikor éppen levélírádba fogtál. No, de most majd helyre pótolod a mulasztást és el is várom tőled, aki büszke vagy arra, mégpedig méltán, hogy harmadik gimnazista vagy. Helyesírási hibát nem találtam a leveledben, de azért csak írjál mennél több levelet nagyapónak, mert ezáltal fejlődik a stílusod. Nemcsak a helyesírás fontos, hanem az is, hogy mint fejezzük ki a gondolatainkat. Azt írod, hogy szeretnéd, ha szárnyad volna és elrepülhetnél abba a házba, ahol nagyapó lakik, hogy megcsókold a kezét azért a sok örömeért, amit a Cimbora-val szerez nektek. Hiszen, szárny nélkül is el lehet jutni ide, aminthogy én is anélkül szoktam Szatmárra menni, persze, ritkán, s minden valószínűség szerint tavasz előtt már nem mehetek oda. — *Polifka Margit, Szováta*. Oly rég nem írtál, hogy alig mersz már levelet írni, mert

egyszer megígérted, hogy gyakran írsz levelet, s nem tartottad meg a szavadat. Nem haragszom én emiatt, bár való igaz, hogy szeretem a szótar-tást, de eléggé magyarázod, hogy miért nem írhattál. Két pesti unokatestvéred vendéged volt a nyáron, minden nap vitted őket valahová, természetesen, egyszerre csak azon vitted észre magadat, hogy elröpült a nyár. S hogy Szováta-n hamar elrepül, az igazán nem csodálatos. Kár, hogy beszámolót nem írsz, mert hiszen volna, mit írni Szováta-ról, meg a parajdi sóbányáról, amelyet meglátogattál. De nem erőltetek az írásra, mert szomorúan látom a leveledből, hogy betegeskedel, s mint a tavaly, most is otthon tanulsz. Szív-ből kívánom, hogy az egészséged helyreálljon. És szeretném, ha már nem járhatnál iskolába, minél többször írjál levelet nekem, mert úgy szépség, mint helyesség dolgában ezáltal sokat javulna az írásod. A kiadóbácsinak írtam, hogy pótolja a 21. 23. 30. 31. 35. 55. és 58. számot, de valószí-nű, hogy máskor ily sok számot nem pótolhat in-gyen, (te nem is kívánod) éppen azért kívánatos, hogy máskor azon melegében reklamáld meg a hiányzó számot. — *Muzsnay Gabriella, Székely-udvarhely*. Valóban, ideje volt, hogy megszólalj a hosszú hallgatás után, s számon tartom az ígé-retedet, hogy ezután gyakrabban fogsz írni. Csü-dálom, hogy a tavasszal, amikor Udvarhelyen voltam, nem láthattalak téged és testvéreidet, meg a szüleidet, de remélem, ha megint Udvar-helyre megyek, találkozunk. Annak meg igen ör-vendenék, ha egyszer Kisbaczon felé vennétek az utatokat. — *Blanckenberg András, Kolozsvár*. Három éve járatod a Cimbora-t és most írsz más-duszor. Hát, bizony, van mit kipótolnod. Rejt-séneid közül az, amelyiknek nem tudtál címet adni, sorra kerül. Mindjárt meg is sugom neked, hogy szőrejtvény a neve. — *Becker Lilike Érmihályfalva*. Röviden és igen kedvesen írtad le a beszámolódat, s mindjárt megdicsérem szép nagy betűs írásodat is. Csak előre, Lilike! Remélem, a jövő évi beszámolóid már jó hosszú lesz. — *Heller Olga, Arad*. Fáj a szemed, így Sári hugoddal írat-tad a levelet. Remélem, nem komoly a szemfájá-sod, s mielőbb látom kedvesen ismerős írásodat, amiből természetesen nem következik, hogy Sári hugod ne írjon nekem több levelet. — *Kiss Pál, Nagyvárad*. Legutolsó leveled volt az, amelyet első betegséged után írtál s azóta kétszer estél vissza mellhártyagyuladásba, s így csak arról számolhatsz be, hogy sokat kellett szenvedned a máskor aly várva-várt vakáció alatt. Most már, hála Istennek, jobban vagy, de ebben az évben nem járhatnál iskolába, ami neked nagy szomorú-ság. Ebben a nagy szomorúságban egyedüli szó-rakoztatód a Cimbora. Aztán megkaptad a meg-rendelt könyveket is, és megkaptad a cserkész-

könyvet is az előfizetőszerzésért. Valóban, meg-
hat, hogy még betegségemben is keresed az előfi-
zetőket a Cimborának, mert ebből látom, hogy
mennyire tudod értékelni azt a munkát, amit a
Cimbora végez. Szeretettel várom további leve-
leidet. — *Szőke Juci, Brassó.* Elhiszem, hogy ne-
héz a harmadik polgári, de azért csak írjal szor-
galmasan ezután, mert hidd el nekem, mennél
több levelet írsz nagyapónak, annál könnyebben
fog menni a tanulás. A beszámolót megkaptam s
nyilván a kiadóba is megkapta a 100 leut, mert
bizonyosan őhozá küldted. — *Frank Margit,*
Nagyvárad. Három hónapja, hogy nem írtál, de
azért nem lettél hűtlen hozzám, mert sokszor
gondolsz reám. Nagykárolyból Váradra kerültél,
hogy magyarul tanulhass, s mert nem küldik u-
tánad a Cimborát, alig várod, hogy megint vi-
szont láthasd a te jó barátodat, aki „mindig
szébb és szebb dolgokat ír” nektek. — *Quittner*
Lili, Petrozsény. A beszámolóid rövid, de szép.
Csudálatosan termékeny völgy az a Zsil-völgye.
Egymás után kerülnek ki onnan a szépen író nő-
vendéklányok. — *Borgida Anci, Szatmár.* Nagyon
tetszik neked a Cimbora s teszik a barátnődnek
is. Mindig mondod neki, hogy írjon nagyapónak,
mondja az anyukája is, de bizony, nekem még
eddig nem írt. Hát csak közöld velem a te bará-
nőd nevét, hogyha majd megint Szatmárra me-
gyek, hátra fordíthassam a sarkát. — *Hermann*
Lili és Tibor, Kolozsvár. Öt levelet írtál és még
csak egyre kaptál választ, október végén. Bizo-
nyosan most majd egymásután kapod a válaszo-
kat, mert csakugyan sok idő telik el, amíg a vá-
laszokra sor kerül. Magam is azt hiszem, mind-
egy, hogy a címszalagon a te neved van-e elől
vagy a Tiboré. Jó testvérek ezzel nem törődnek,
ti pedig, tudom, jó testvérek vagytok. A könyvet,
amelyet előfizetőszerzésért nyertél, bizonyosan
megkaptad eddig. Elhiszem neked, hogy szeret-
néd, ha sohasem lenne vége a Szilasy Bálint re-
gényének, ám nincs az a szép, ami egyszer véget
ne érjen. De ne busulj, mert éppen most jelen-
tett be Fábrián Gyula bácsi egy újabb regényt az
új esztendőre. Végül azt írod, csak egy pillanatra
szeretnél nagyapó kertjébe lenni, s megcsókolni
a kezét. Én meg erre azt válaszolom, hogy megfog-
nálak és nem egy pillanatig, de jó sokáig itt tar-
tanálak. — *Kulbe Rózsika, Máramarosziget.* En-
gem is mélyen meghatott annak idején, hogy
Képes Kara, a te legkedvesebb barátnőd megle-
pett téged a Cimbora megrendelésével. Nagy az
örömed, amikor a postás megkopogtatja az abla-
kot, beadja a várva-várt Cimborát, te azonban,
fájdalom, az ágyban olvasod, mert lábfájással
már egy éve fekszel ágyban. Szívemből kívánom,
hogy mielőbb szünjön meg a te betegséged, sza-
ladgálhass, mint a többi gyermek a szabadban.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre (egy rejtvény
megfejtése is jogos!)
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyer-
tesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hó-
nap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a
hónap 10-ik napja.

PÖTLÖREJTVENY

Beküldte: Moskovits Jolán

— entilátor	— ékeny
— lvira	— borka
— ozmaring	— obogó
— áudor	— kua
— dvárd	

Egy kedvelt író neve.

NÉVREJTVENY

Beküldte: Török Zsófia

Tibor, Ernő, Ádám, Irén, Nelli, Hilda, Teo-
dóra, Viktor, Ellinor, Lívia, Bernát, Nora.
E szavak kezdőbetűi egy magyar művészter
nevét adják.

PÖTLÖREJTVENY

Beküldte: Roth László és Imre

— áci	— ászlő
— ladár	— ranka
— örgy	— ános
	— du
	— ándor

Hires magyar király neve

CIMBORA szerkesztősége és kiadóhivatala.

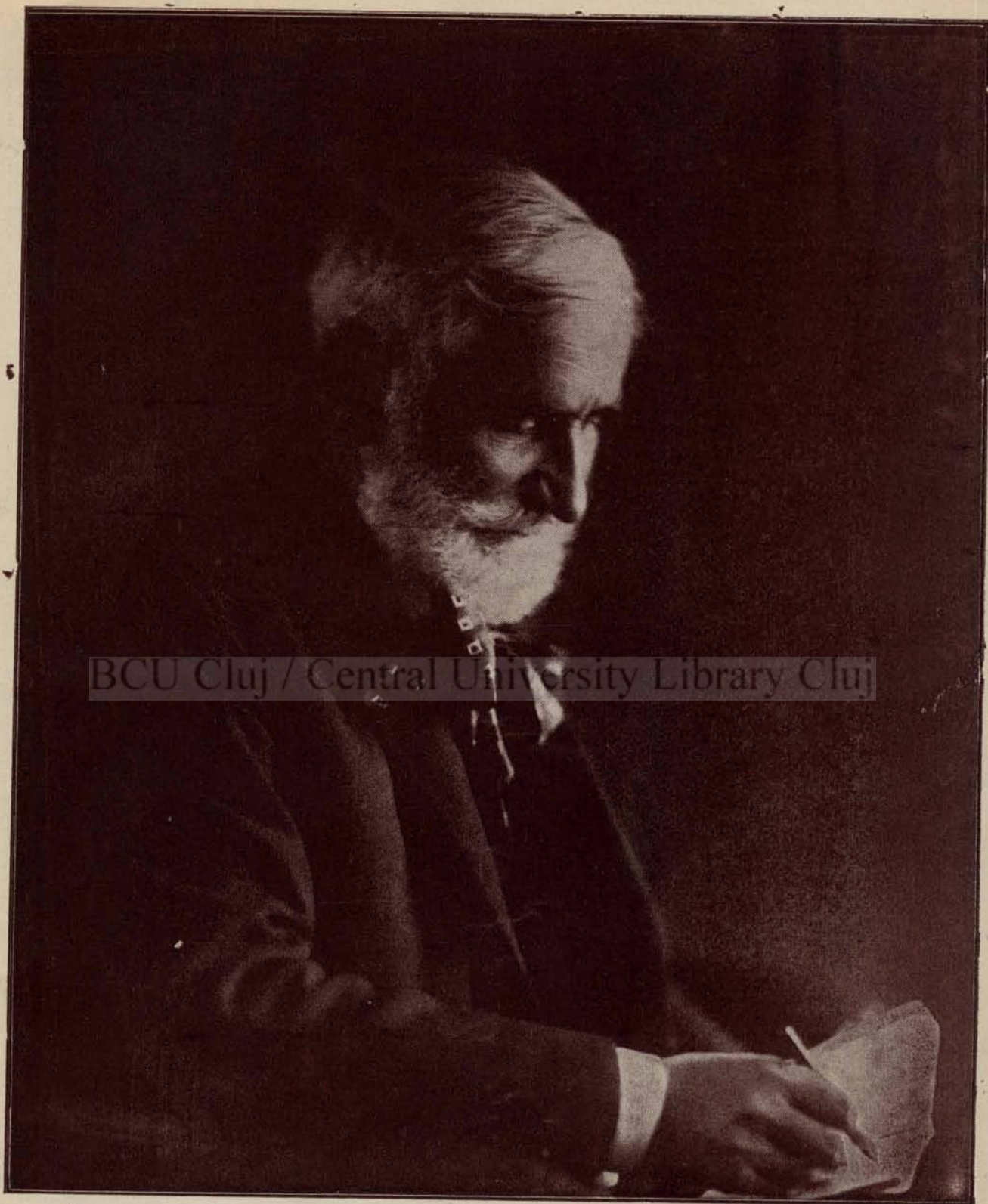
Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagy-
baczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre
küldendők a „Cimbora” részére, szánt kéziratok, az Elek
Nagyapóhoz írott levelek és rejtvényröjtejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szalmár) Str. Mircea cel Mare 3.
A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cimbora” előfize-
tési bejelentései és díjai.

Laptulajdonos: Szabadsajtó-könyvnyomda és Lapkiadó
Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.

Jézus tanítványa voltam. - Gyermekemmelhez lehozottam,
A szívéhez fölemeltem. - Szeretetre így neveltem.
Kisbajon, 1926. Darányos Benedek Elek